

UDKAST

Forslag

til

Lov om ændring af lov udlændingeloven, hjemrejseloven og straffuldbyrdelsesloven
(prøvelse af udvisning m.v.)¹

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1910 af 26. september 2021, som ændret ved lov nr. 2623 af 28. december 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 32 indsættes som *stk. 10*:

»*Stk. 10*. Et indrejseforbud, der er meddelt i medfør af stk. 1, nr. 1, og stk. 2, kan forkortes i forbindelse med en afgørelse efter §§ 50-50 b, hvis varigheden af det meddelte indrejseforbud, jf. stk. 4, indebærer, at opretholdelse af udvisningen med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.«

2. I § 46, *stk. 1*, ændres »§ 50, § 50 a,«: til »§§ 50-50 b,«.

3. I § 50, *stk. 1, 1. pkt.*, indsættes efter »begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse«: », herunder indrejseforbuddets varighed, jf. § 32, stk. 10,«.

4. I § 50, *stk. 1, 2. pkt.*, indsættes efter »herom kan«: », medmindre der foreligger ganske særlige grunde,«.

5. I § 50, *stk. 2, 5. pkt.*, ændres »og §§ 37 a-37 e« til: »§§ 37 a-37 e og hjemrejselovens §§ 11 og 12«.

6. I § 50 a, *stk. 1*, indsættes som *2. pkt.*: »Retten tager i forbindelse hermed stilling til, om der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, og om ændringerne er så væsentlige, at udvisningen skal ophæves eller varigheden af det meddelte indrejseforbud skal forkortes, jf. § 32, stk. 10.«

7. I § 50 a, *stk. 2, 2. pkt.*, indsættes efter »Taler udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende imod, at udsendelse finder sted,«: »eller er der indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26,« og efter »udvisningen« indsættes: »eller forkorter varigheden af det meddelte indrejseforbud, jf. § 32, stk. 10.«

¹ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgernes og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, EU-Tidende 2004, nr. L 229, side 35.

UDKAST

8. I § 50 b, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »hvorvidt udvisningen skal opretholdes,«: »herunder spørgsmålet om indrejseforbuddets varighed, jf. § 32, stk. 10,«.
9. I § 50 b, stk. 2, 4. pkt. ændres »og §§ 37 a-37 e« til: »§§ 37 a-37 e og hjemrejselovens §§ 11 og 12«.
10. I § 57, stk. 1, 2. pkt., ændres »§ 50« til: »§§ 50-50 b«.
11. I § 58 indsættes efter »efter § 50 a, stk. 2, 3. pkt.,«: »50 b, stk. 2, 2. pkt.,«.

§ 2

I lov nr. 1743 af 27. december 2016 om ændring af udlændingeloven (Indførelse af en offentlig sanktionsliste over udenlandske forkyndere m.fl., som kan udelukkes fra at indrejse) foretages følgende ændring:

1. § 3 ophæves.

§ 3

I hjemrejseloven, jf. lov nr. 982 af 26. maj 2021 som ændret ved lov nr. 1191 og 1192 af 8. juni 2021, foretages følgende ændring:

1. I § 8, stk. 4, nr. 4, ændres »§ 10, stk. 1, nr. 1 og 2,« til: »§ 10, stk. 1 eller 5,«.

§ 4

I straffuldbydelsesloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1333 af 9. december 2019, som ændret ved § 1 i lov nr. 1942 af 15. december 2020 og § 28 i lov nr. 982 af 26. maj 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 75 a, stk. 1, ændres »fængselsstraf i op til 4 måneder eller er idømt fængselsstraf for overtrædelse af hjemrejselovens § 12, stk. 2-4, eller § 13, stk. 2 eller 4, og som i den forbindelse er udvist af landet« til: »ubetinget fængselsstraf i op til 4 måneder og udvist af landet, eller som er idømt ubetinget fængselsstraf for overtrædelse af hjemrejselovens § 12, stk. 2-4, eller § 13, stk. 2 eller 4«.
2. I § 77, stk. 2, udgår »uden lovligt grundlag«.

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende, jf. dog stk. 2.

UDKAST

Stk. 2. Lovens § 3, nr. 1, finder ikke anvendelse på ansøgninger indgivet før lovens ikrafttræden. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

§ 6

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Lovens §§ 1-3 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske henholdsvis grønlandske forhold tilsiger.

Stk. 3. Lovens § 4 kan ved kongelig anordning helt eller delvist sættes i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

UDKAST

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets hovedpunkter
 - 2.1. Prøvelse af en udvisningsafgørelse ved afgørelse om ændring af foranstaltningsdom
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.1.1. Udlændingelovens § 50 a om obligatorisk prøvelse af en udvisning ved ændring af en foranstaltningsdom
 - 2.1.1.2. EMRK artikel 3
 - 2.1.1.3. EMRK artikel 8
 - 2.1.1.3.1. Maslov-kriterierne
 - 2.1.1.3.2. Medlemsstaternes skønsmargin
 - 2.1.1.3.3. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen Savran mod Danmark
 - 2.1.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser
 - 2.1.3. Den foreslåede ordning
 - 2.2. Varigheden af indrejseforbud
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.1.1. Udlændingelovens § 32 om indrejseforbud
 - 2.2.1.2. Praksis fra Menneskerettighedsdomstolen
 - 2.2.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser
 - 2.2.3. Den foreslåede ordning
 - 2.3. Fornyset prøvelse af en udvisning grundet væsentlige ændringer i udlændingens forhold
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser
 - 2.3.3. Den foreslåede ordning
 - 2.4. Ophævelse af revisionsbestemmelsen vedrørende udlændingelovens § 29 c
 - 2.4.1. Gældende ret
 - 2.4.1.1. Revision af den nationale sanktionsliste og opmærksomhedslisten
 - 2.4.1.2. Betingelser for optagelse på den nationale sanktionsliste
 - 2.4.1.2.1. Religiøse forkyndere m.fl.
 - 2.4.1.2.2. Hensynet til den offentlige orden
 - 2.4.1.2.3. Indrejseforbud

UDKAST

2.4.1.2.4. Partshøring

2.4.1.2.5. Offentliggørelse af afgørelsen

2.4.1.2.6. Genoptagelse af afgørelse om optagelse på den nationale sanktionsliste

2.4.1.2.7. Opmærksomhedslisten

2.4.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.5. Straksudsendelse med deraf følgende afbrydelse af straffuldbyrdelsen

2.5.1. Gældende ret

2.5.2. Justitsministeriets og Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

2.5.3. Den foreslåede ordning

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringsmæssige konsekvenser for det offentlige

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

6. Klimamæssige konsekvenser

7. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

8. Forholdet til EU-retten

9. Hørte myndigheder og organisationer mv.

10. Sammenfattende skema

UDKAST

1. Indledning

Efter udlændingelovens regler kan og skal der i visse tilfælde ske prøvelse af en domsudvisning forud for, at udvisningen effektueres. Retten skal i forbindelse med denne prøvelse vurdere, om der kan ske ophævelse af udvisningen. Der er tale om en efterfølgende prøvelse af udvisningen, og det er således ikke en prøvelse af den oprindelige udvisningsafgørelse.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (Menneskerettighedsdomstolen) har den 7. december 2021 afsagt dom i sagen Savran mod Danmark (appl. no. 57467/15), hvor klager bl.a. havde fået prøvet sin udvisning forud for effektueringen heraf. Menneskerettighedsdomstolen fandt i sagen, at Danmark havde krænket Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 (retten til respekt for privatliv og familieliv). Sagen omhandler en tyrkisk statsborger, der i 2009 blev dømt til anbringelse på psykiatrisk hospital og udvist for bestandigt. I forbindelse med udskrivning fra hospital traf retten kendelse om, at udvisningen af klageren skulle opretholdes. Menneskerettighedsdomstolen udtalte herefter bl.a., at de danske domstole ikke havde foretaget en tilstrækkelig grundig vurdering af, om betingelserne for klagerens udvisning fortsat var til stede i forbindelse med prøvelsen efter udlændingelovens § 50 a. Menneskerettighedsdomstolen henviste endvidere til, at klageren var meddelt et indrejseforbud for bestandigt.

Formålet med lovforslaget er bl.a. at følge op på denne dom.

Lovforslaget indeholder således en præcisering af de gældende regler om prøvelse af en domsudvisning, herunder med henblik på i lovgivningen at tydeliggøre den vurdering, som skal foretages i forbindelse med den prøvelse.

Der henvises til afsnit 2.1.

Efter udlændingelovens regler kan der i forbindelse med en udvisning meddeles et kortere indrejseforbud, hvis varigheden af det indrejseforbud, der følger af loven, vil medføre, at udvisningen med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

I Menneskerettighedsdomstolens dom i sagen Savran mod Danmark påpeger Domstolen i sin afgørelse, at den danske lovgivning ved en prøvelse efter udlændingelovens § 50 a, stk. 1, ikke indeholder mulighed for at prøve og eventuelt nedsætte varigheden af det indrejseforbud, klager blev meddelt ved den oprindelige udvisning.

I en anden nyere sag fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, Abdi mod Danmark (appl. no. 41643/19), fandt Menneskerettighedsdomstolen ligeledes, at Danmark havde krænket EMRK artikel 8. Sagen omhandler en somalisk statsborger, der efter ca. 20 års lovligt ophold blev idømt to

UDKAST

et halvt års fængsel og udvist med et indrejseforbud for bestandigt. Menneskerettighedsdomstolen udtalte herefter bl.a., at sagens samlede omstændigheder kombineret med indrejseforbuddet for bestandigt gjorde, at udvisningen ikke var proportionel.

Regeringen ønsker ikke, at varigheden af et indrejseforbuddet skal stå i vejen for, om der kan ske udvisning af en udlænding, der har begået kriminalitet,

Lovforslaget indeholder derfor forslag om, at domstolene i forbindelse med en prøvelse af en udvisning kan forkorte varigheden af det indrejseforbud, der blev meddelt ved den oprindelige udvisning, således at varigheden af et indrejseforbud ikke står i vejen for, at en udvisning kan opretholdes inden for rammerne af Danmarks internationale forpligtelser.

Der henvises til afsnit 2.2.

Lovforslaget indeholder derudover en præcisering af adgangen til at få prøvet en afgørelse om udvisning.

Der henvises til afsnit 2.3.

Efter udlændingelovens § 29 c kan navngivne omrejsende udenlandske religiøse forkyndere optages på en offentlig, national sanktionsliste og udelukkes fra at indrejse her i landet, hvis hensynet til den offentlige orden i Danmark tilsiger det. Bestemmelsen blev indført ved lov nr. 1743 af 27. december 2016 om ændring af udlændingeloven (Indførelse af en offentlig sanktionsliste over udenlandske forkyndere m.fl., som kan udelukkes fra at indrejse).

Baggrunden herfor var en politisk aftale om initiativer rettet mod religiøse forkyndere, som søger at undergrave danske love og værdier og understøtte parallelle retsopfattelser, indgået mellem den daværende regering (Venstre), Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti og Det Konservative Folkeparti den 31. maj 2016.

Som en del af den politiske aftale indførtes endvidere som et supplement til den offentlige nationale, sanktionsliste administrativt en (ikke offentlig) opmærksomhedsliste med navngivne omrejsende udenlandske religiøse forkyndere, som ikke kvalificerer til optagelse på sanktionslisten.

I forbindelse med Folketingets behandling af lovforslag nr. L 48 om forslag til lov om ændring af udlændingeloven (Indførelse af en offentlig sanktionsliste over udenlandske forkyndere m.fl., som kan udelukkes fra at indrejse), blev der under udvalgsbehandlingen stillet ændringsforslag om, at udlændinge- og integrationsministeren i folketingsåret 2021-22 fremsætter revision af ændringsloven, således at Folketinget kan tage stilling til, om der fortsat er behov for den offentlige, nationale sanktionsliste og i tilknytning hertil den administrativt indførte opmærksomhedsliste. Der henvises

UDKAST

til betænkning over lovforslaget afgivet den 13. december 2016 af Udlændinge- og Integrationsudvalget, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg B, side 2.

Regeringen vil ikke acceptere, at danske love og værdier undergraves af omrejsende udenlandske forkyndere, der bl.a. gennem ytringer søger at undergrave og modarbejde de principper om demokrati og respekt for menneskerettigheder, som det danske samfund bygger på. Religiøse fora i Danmark skal ikke bruges til at opbygge og understøtte parallelle retsopfattelser.

Det er således regeringens opfattelse, at der fortsat er behov for en national sanktionsliste med henblik på at forhindre indrejse af navngivne omrejsende udenlandske religiøse forkyndere, som formidler ekstreme værdier og holdninger i strid med grundlæggende demokratiske værdier. Det er samtidig regeringens opfattelse, at den administrativt indførte opmærksomhedsliste over udenlandske forkyndere, som ikke kvalificerer til optagelse på den nationale sanktionsliste, ligeledes bør opretholdes.

Formålet med lovforslaget er på den baggrund at ophæve revisionsbestemmelsen i lov nr. 1743 af 27. december 2016, således at udlændingelovens § 29 c videreføres i uændret form.

Der henvises til afsnit 2.4.

Der kan efter straffuldbyrdsloven ske strafafbrydelse med henblik på straksudsendelse af udlændinge, som er idømt fængselsstraf for overtrædelse af opholds-, melde- eller underretningspligten, og udlændinge, som er idømt fængselsstraf i op til 4 måneder for andre lovovertrædelser. Straffuldbyrdslovens bestemmelser herom blev indsat ved lov nr. 982 af 26. maj 2021 om hjemrejse for udlændinge uden lovligt ophold (hjemrejseloven).

Der blev i forbindelse med vedtagelsen af hjemrejseloven indført nogle utilsigtede ændringer i reglerne om straksudsendelse med deraf strafafbrydelse, som regeringen ønsker at rette op. Lovforslaget indeholder således bestemmelser herom.

Der henvises til afsnit 2.5.

UDKAST

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Prøvelse af en udvisningsafgørelse ved afgørelse om ændring af foranstaltningsdom

2.1.1. Gældende ret

2.1.1.1. *Udlændingelovens § 50 a om obligatorisk prøvelse af en udvisning ved ændring af en foranstaltningsdom*

Det følger af udlændingelovens § 50 a, stk. 1, at hvis udvisning er sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted.

Udlændingelovens § 50 a, stk. 1, indebærer en obligatorisk retslig prøvelse af, om udvisning af en udlænding, der er dømt til forvaring eller anbringelse (foranstaltningsdom) efter straffelovens §§ 68-70, skal ophæves, fordi udlændingens helbredsmæssige tilstand taler imod, at udlændingen udsendes.

En foranstaltningsændring, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, kræver en godkendelse fra retten i medfør af straffelovens § 72. Det er i forbindelse med denne prøvelse, at retten samtidig tager stilling til, om udlændingens helbredsmæssige forhold medfører, at udvisningen skal ophæves. Det er anklagemyndigheden, der drager omsorg for, at den obligatoriske retslige prøvelse finder sted, jf. Folketingstidende 1997-1998, 2. samling, tillæg A, side 1586.

Hvis retten bestemmer, at der skal ske en foranstaltningsændring, der indebærer udskrivning eller mulighed for udskrivning, skal retten således samtidig beslutte, om udvisningen skal ophæves. Retten skal ophæve udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige forhold taler imod, at udsendelse finder sted, jf. Folketingstidende 1997-1998, 2. samling, tillæg A, side 1586-1587.

I vurderingen indgår, om udlændingen ud fra en lægefaglig vurdering kan befrygtes at ville begå personfarlig kriminalitet. Derudover indgår karakteren og grovheden af den kriminalitet, der begrundede udvisningen, og det tidsmæssige forløb siden udvisningen.

Retten skal af egen drift påse, om udsendelse af en udlænding med et fortsat behandlingsbehov vil være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK), jf. Folketingstidende 1997-1998, 2. samling, tillæg A, side 1586-1587. I bemærkningerne til bestemmelsen er dette ikke nærmere afgrænset, men af bemærkningerne til den lov, hvor udlændingelovens § 50 a blev indsat fremgår det, at Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326 af 24. marts 1997 (udvisningsbetænkningen) udgør grundlaget for de foreslåede bestemmelser om ændring af reglerne om udvisning, jf. Folketingstidende 1997-1998, 2. samling, tillæg A, side 1564.

UDKAST

Af udvisningsbetænkningen fremgår bl.a., at domstolene ved en afgørelse efter udlændingelovens § 50 a skal påse, om gennemførelse af en udvisning er i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, herunder særligt om udsendelse af en udvist udlændig, der fortsat må antages at have et behov for psykiatrisk behandling, vil kunne være i strid med EMRK artikel 3. Det fremgår endvidere, at der i forbindelse med prøvelsen vil kunne lægges vægt på, om der foreligger hensyn i udlændingelovens § 26, som taler for, at udvisningen ophæves, jf. betænkning nr. 1326 af 24. marts 1997, side 854-855.

Til brug for vurderingen skal der i praksis tilvejebringes lægefaglige erklæringer om den pågældendes helbredsmæssige tilstand, herunder om behandlingsforløbet og om karakteren af og behovet for fortsat behandling, konsekvenserne af, at behandlingsforløbet afbrydes og om mulighederne for i hjemlandet at kunne opnå (fortsat) behandling, jf. betænkning nr. 1326 af 24. marts 1997, side 783 og 854.

Prøvelsen efter udlændingelovens § 50 a omfatter efter sin ordlyd alene afgørelser om ændring af foranstaltningen. Hvis retten beslutter, at foranstaltningen helt skal ophæves, jf. straffelovens § 72, vil udvisningen kunne effektueres. En udlændig vil dog fortsat kunne anmode om prøvelse af ophævelse af udvisningen efter udlændingelovens § 50. Adgangen til at begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt efter udlændingelovens § 50 vil således kunne anvendes sideløbende med prøvelsen efter § 50 a, jf. Folketingstidende 1997-1998, 2. samling, tillæg A, side 1586-1587. Der henvises til afsnit 2.3.1. for en nærmere beskrivelse af prøvelsen efter udlændingelovens § 50.

Det følger af udlændingelovens § 50 a, stk. 2, at hvis en udvist udlændig efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde er undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse, indbringer anklagemyndigheden i forbindelse med udskrivning fra hospital spørgsmålet om ophævelse af udvisningen for retten. Taler udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende imod, at udsendelse finder sted, ophæver retten udvisningen. Retten beskikker en forsvarer for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85. Retten kan bestemme, at udlændingen skal varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse dette for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse.

Bestemmelsen regulerer tilrettelæggelsen af den obligatoriske prøvelse ved udlændinge, der er dømt eller i forbindelse med en foranstaltningsændring fortsat er undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse. I disse tilfælde kræver udskrivning fra hospital eller forvaring ikke rettens forudgående godkendelse, og retten vil derfor på anklagemyndighedens foranledning tage stilling til ophævelse af udvisningen, jf. Folketingstidende 1997-1998, 2. samling, tillæg A, side 1586.

2.1.1.2. EMRK artikel 3

UDKAST

Som beskrevet i afsnit 2.1.1.1. fremgår det af bemærkningerne til udlændingelovens § 50 a, at EMRK, herunder EMRK artikel 3, kan være relevant i forbindelse med den prøvelse, som domstolene skal foretage efter udlændingelovens § 50 a. Dette er også fastslået i praksis, jf. U 2016.3235 H.

Efter EMRK artikel 3 må ingen underkastes tortur, umenneskelig eller nedværdigende behandling.

Det følger af praksis fra Menneskerettighedsdomstolen, at udlændinge, der står over for at skulle udsendes som udgangspunkt ikke har ret til ophold i en konventionsstat for dér at fortsætte med at modtage medicinsk, social eller anden form for bistand, og at det forhold, at den pågældendes vilkår, herunder den forventede levetid, vil blive væsentligt forringet eller forkortet i tilfælde af udsendelse, ikke i sig selv kan medføre en krænkelse af EMRK artikel 3. Kun i meget ekstraordinære tilfælde, hvor der er tvingende humanitære modhensyn, kan det være i strid med artikel 3 at udsende en udlænding, der lider af en alvorlig fysisk eller psykisk sygdom, til et land, hvor der ikke er adgang til behandling.

I praksis har Menneskerettighedsdomstolen fortolket begrebet ”meget ekstraordinære tilfælde” således, at meget ekstraordinære tilfælde (”very exceptional circumstances”) foreligger i en situation, hvor en udlænding er kritisk syg og døden nær (terminalstadiet), jf. Menneskerettighedsdomstolens dom af 2. maj 1997 i sagen D mod Storbritannien (appl. no. 30240/96). I dom af 27. maj 2008 i sagen N mod Storbritannien (appl. no. 26565/05) anførte Domstolen dog, at den ikke ville udelukke, at der kunne foreligge andre meget ekstraordinære tilfælde end situationen, som forelå i sagen D mod Storbritannien. Domstolen anførte imidlertid ikke, hvori disse andre ekstraordinære tilfælde bestod.

I dom af 13. december 2016 i sagen Paposhvili mod Belgien (appl. no. 41738/10) præciserede Menneskerettighedsdomstolen, hvornår der kan foreligge andre meget ekstraordinære tilfælde (”other very exceptional cases”). Menneskerettighedsdomstolen udtalte således, at der ved ”meget ekstraordinære tilfælde” forstås situationer, hvor der er vægtige grunde til at antage, at den pågældende, selvom døden ikke er nært forestående, vil blive udsat for en reel risiko, som følge af mangel på passende behandling i modtagerstaten eller manglende adgang til sådan behandling, for at blive udsat for en alvorlig, hurtig og uoprettelig forværring (”serious, rapid and irreversible decline”) i udlændingens helbredstilstand, der vil resultere i intens lidelse eller i en væsentlig reduktion i forventet restlevetid. Menneskerettighedsdomstolen understregede, at dette er i overensstemmelse med den høje tærskel for anvendelse af artikel 3 i sager om udsendelse af alvorligt syge udlændinge.

Ved vurderingen vil domstolene skulle lægge vægt på, om den behandling, der generelt er tilgængelig i modtagerstaten, er tilstrækkelig og passende til at sikre, at udlændingen ikke udsættes for en behandling i strid med EMRK artikel 3, og det afgørende er således ikke behandlingsniveauet i værtslandet, eller om behandlingen i modtagerstaten er på et sammenligneligt niveau, ligesom artikel 3 ikke sikrer ret til en behandling i modtagerstaten, der ikke er tilgængelig for resten af befolkningen.

Myndighederne skal undersøge, om behandlingen generelt er tilgængelig i hjemlandet. Myndighederne skal også overveje, om udlændingen faktisk har adgang til at modtage behandlingen

UDKAST

i hjemlandet, hvilket omfatter spørgsmål om tilgængelighed både med hensyn til afstand og omkostninger.

Hvis der herefter foreligger alvorlig tvivl med hensyn til konsekvenserne for den syge udlænding i tilfælde af udsendelse, kan værtslandet have pligt til at opnå en individuel og tilstrækkelig garanti fra modtagerstaten om, at behandlingen eksisterer og vil være tilgængelig for udlændingen, inden en udsendelse gennemføres.

I Menneskerettighedsdomstolens dom i Savran mod Danmark af 7. december 2021 (appl. no. 57467/15), som omtales nedenfor i afsnit 2.1.1.3.3, bekræfter Domstolen de standarder og principper, der blev fastlagt i Paposhvili-dommen, og finder samtidig, at den vurdering af sygdom, som blev anvendt i Paposhvili-dommen, er tilstrækkelig fleksibel til, at den også finder anvendelse ved vurderingen af, om udsendelse af udlændinge med psykisk sygdom er i strid med EMRK artikel 3.

2.1.1.3. EMRK artikel 8

Ved vurderingen af, om udvisning med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, er EMRK med tilhørende tillægsprotokoller særlig relevant. Bl.a. FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder og FN's konvention om barnets rettigheder indeholder også relevante bestemmelser på dette område.

Ifølge praksis fra Menneskerettighedsdomstolen har en stat ret til at kontrollere udlændinges indrejse og ophold på dens territorium. Det kan således udledes af praksis, at EMRK ikke garanterer en ret for en udlænding til at indrejse og opholde sig i et bestemt land, og at de kontraherende stater har beføjelse til – som led i deres opgave med at opretholde offentlig orden – at udvise en udlænding, der er dømt for en forbrydelse, jf. Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 156 som fremsat, side 4.

EMRK indeholder ikke regler, der direkte tager sigte på at regulere medlemsstaternes adgang til at udvise udlændinge på grund af et strafbart forhold. I den forbindelse har EMRK artikel 8 om retten til respekt for privatliv og familie dog betydning. Vurderingen af, om en udvisning med sikkerhed er i strid med Danmarks internationale forpligtelser er således navnlig en vurdering af, om udvisningen er forenelig med EMRK artikel 8.

Efter EMRK artikel 8, stk. 1, har enhver ret til respekt for blandt andet sit privat- og familieliv. Ingen offentlig myndighed må gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder, jf. artikel 8, stk. 2. I det omfang, der med en konkret afgørelse om udvisning foretages indgreb i udlændingens privat- og familieliv, skal staten påvise, at betingelserne for indgrebet er opfyldt, jf. artikel 8, stk. 2.

UDKAST

Det følger af Menneskerettighedsdomstolens praksis, at indgreb i udlændingens ret til privat- eller familieliv skal stå i rimeligt forhold til de formål, som indgrebet (f.eks. en udvisning) skal varetage (proportionalitetsafvejning). Denne proportionalitetsafvejning er i almindelighed afgørende for, om udvisning af en kriminel udlænding vil være forenelig med EMRK artikel 8.

2.1.1.3.1. *Maslov-kriterierne*

Proportionalitetsvurderingen efter EMRK artikel 8 foretages på baggrund af en samlet og konkret vurdering af en række elementer. Menneskerettighedsdomstolen har i sin dom af 23. juni 2008 i sagen Maslov mod Østrig (appl. no. 1638/03) opregnet en række retningslinjer, jf. præmis 68, som indgår i proportionalitetsvurderingen af, hvorvidt en udvisning er i overensstemmelse med EMRK artikel 8. Disse kriterier vil ligeledes skulle indgå i vurderingen af, hvorvidt en udvisning skal ophæves:

- Den begåede kriminalitets art og grovhed.
- Varigheden af udlændingens ophold i bopælslandet.
- Tiden efter den begåede kriminalitet og den pågældendes adfærd i denne periode.
- De berørte personers statsborgerskab.
- Udlændingens familiesituation, herunder ægteskabets varighed og andre faktorer, der viser familielivets effektivitet.
- Hvorvidt ægtefællen havde kendskab til kriminaliteten, da forholdet blev etableret.
- Hvorvidt der er børn i ægteskabet og i så fald deres alder.
- Alvorligheden af de vanskeligheder, den medfølgende ægtefælle med sandsynlighed vil møde i det land, som udlændingen udvises til.
- Børnenes bedste interesser og velbefindende, herunder navnlig alvorligheden og de vanskeligheder, som udlændingens børn med sandsynlighed vil møde i det land, som udlændingen udvises til.
- Fastheden af sociale, kulturelle og familiemæssige bånd med værtslandet og modtagerlandet.

Menneskerettighedsdomstolen har også understreget, at den vægt, der må lægges på de enkelte kriterier, nødvendigvis varierer efter den enkelte sags konkrete omstændigheder, jf. dommens præmis 70.

Det følger endvidere af dommens præmis 71, at de relevante kriterier i sager om en ung person, som endnu ikke selv har stiftet sin egen familie, er følgende:

- Den begåede kriminalitets art og grovhed.
- Varigheden af den udvistes ophold i bopælslandet.
- Tiden efter den begåede kriminalitet og den pågældendes adfærd i denne periode.
- Fastheden af sociale, kulturelle og familiemæssige bånd med værtslandet og med modtagerlandet.

UDKAST

Ifølge dommens præmis 72-73 kan den pågældendes alder spille en rolle i anvendelsen af de nævnte kriterier. F.eks. må det tages i betragtning ved vurderingen af kriminaliteten, om den er begået af den pågældende som ung eller voksen. I relation til længden af personens ophold i værtslandet og fastheden af båndene til værtslandet gør det en klar forskel, om personen på den ene side allerede kom til værtslandet i sin barndom eller blev født i værtslandet, eller på den anden side først kom til værtslandet som voksen. Hensyn skal tages til den specielle situation, hvor den pågældende har opholdt sig det meste af barndommen eller hele barndommen i værtslandet og er opvokset og har modtaget sin uddannelse der, jf. præmis 74. Af dommens præmis 75 fremgår det, at der skal foreligge meget tungtvejende grunde for at retfærdiggøre en udvisning, når der er tale om fastboende udlændinge, der er født i landet eller indrejst som børn og har tilbragt det meste af deres barndom og ungdom i landet.

For så vidt angår betydningen af indrejseforbuddets længde henvises til pkt. 2.2.1. nedenfor.

2.1.1.3.2. Medlemsstaternes skønsmargin

Menneskerettighedsdomstolen overlader en vis skønsmargin ("certain margin of appreciation") til de nationale domstole, når de skal foretage proportionalitetsafvejningen efter EMRK artikel 8. Denne skønsmargin går dog hånd i hånd med europæisk kontrol ("supervision"), hvilket betyder, at det er Menneskerettighedsdomstolen, der har kompetencen til at afsige den endelige dom over, om en udvisning er i overensstemmelse med EMRK artikel 8, jf. f.eks. præmis 76 i sagen Maslov mod Østrig, dom af 23. juni 2008.

Der synes imidlertid i Menneskerettighedsdomstolens nyere praksis at være en bevægelse i retning af, at Domstolen har givet medlemsstaterne en større skønsmargin, jf. herved Salem mod Danmark (appl. no. 77036/11), dom af 1. december 2016, Hamesevic mod Danmark (appl. no. 25748/15), afvisningsafgørelse af 16. maj 2017, Alam mod Danmark (33809/15), afvisningsafgørelse af 6. juni 2017, Ndidi mod Storbritannien, dom af 14. september 2017, og senest i sagerne Khan mod Danmark (appl. no. 26947/19) og Munir Johana mod Danmark (appl. no. 56803/18), domme af 12. januar 2021 og Avci mod Danmark (appl. no. 40240/19) af 30. november 2021.

Menneskerettighedsdomstolen må på denne baggrund forventes at være tilbageholdende med at sætte sin vurdering af udvisningssagen i stedet for de nationale domstoles vurdering, hvis de nationale domstole 1) omhyggeligt har undersøgt faktum, 2) har anvendt de relevante menneskerettighedsstandarder i overensstemmelse med EMRK og Menneskerettighedsdomstolens praksis og 3) i tilstrækkelig grad har afvejet klagers interesse over for de mere generelle samfundsinteresser i sagen.

2.1.1.3.3. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen Savran mod Danmark

Den 7. december 2021 afsagde Storkammeret ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol dom i sagen Savran mod Danmark (appl. no. 57467/15).

UDKAST

Sagen omhandler en tyrkisk statsborger, der kom til Danmark som 6-årig. Klageren blev i 2009 dømt til anbringelse på et psykiatrisk hospital og udvist for bestandigt for grov vold med døden til følge. I forbindelse med udskrivelse fra psykiatrisk hospital afsagde Østre Landsret i medfør af udlændingelovens § 50 a, stk. 1, i 2015 kendelse om, at klagerens udvisning skulle opretholdes, og klageren blev efterfølgende udsendt til Tyrkiet. Klageren indbragte herefter sagen for Menneskerettighedsdomstolen under henvisning til, at udsendelsen til Tyrkiet var i strid med EMRK artikel 3 (om forbud mod tortur og umenneskelig og nedværdigende behandling) og EMRK artikel 8 (om retten til respekt for privatliv og familieliv).

Storkammeret fandt med stemmerne 16 mod 1, at der ikke var sket en krænkelse af EMRK artikel 3, men fandt derimod med stemmerne 11 mod 6, at der var sket en krænkelse af EMRK artikel 8.

Menneskerettighedsdomstolen forholdt sig i sagen ikke til den oprindelige udvisning, men alene til den efterfølgende prøvelse af udvisningen.

Menneskerettighedsdomstolen bemærker indledningsvist, at klageren kom til Danmark som 6-årig og derfor havde haft sine formative år i Danmark. Menneskerettighedsdomstolen fandt på den baggrund, at klageren var en ”settled migrant” beskyttet af retten til privatliv i medfør af EMRK artikel 8, og effektueringen af udvisningen udgjorde på den baggrund et indgreb i hans rettigheder.

I forhold til proportionaliteten af indgrebet bemærker Menneskerettighedsdomstolen, at de nationale domstolene alene havde henvist til kriminalitetens art og grovhed. Menneskerettighedsdomstolen fandt således, at den nationale domstol ikke havde taget højde for ændringer i klagerens personlige forhold i perioden fra det begåede strafbare forhold og frem til prøvelsestidspunktet – en periode på 7 år – hvor klageren havde gennemgået medicinsk behandling for sine psykiske lidelser, herunder risikoen for at klageren ville begå ny kriminalitet i lyset af hans mentale tilstand og de gavnlige effekter af behandlingen. Menneskerettighedsdomstolen fandt derudover, at den nationale domstol ikke havde taget tilstrækkelig højde for klagerens tilknytning til henholdsvis Danmark og Tyrkiet, jf. præmis 196 og 201.

Menneskerettighedsdomstolen henviser i dommen til sin praksis, hvorefter der skal meget tungvejende grunde til at udvise ”settled migrants”, dvs. udlændinge, der er født og opvokset i værtslandet eller kommet dertil som mindreårige. Menneskerettighedsdomstolen bemærker i den forbindelse, at meget alvorlig kriminalitet i sig selv kan udgøre sådanne tungtvejende grunde, forudsat at de øvrige kriterier er inddraget i proportionalitetsafvejningen. Som noget nyt bemærker Menneskerettighedsdomstolen, at hvis der er tale om en person, der har en psykisk sygdom, der var uegnet til straf på tidspunktet for den begåede kriminalitet, kan karakteren og grovheden af den begåede kriminalitet imidlertid alene tillægges begrænset vægt i den samlede proportionalitetsafvejning, jf. præmis 194.

UDKAST

Endelig bemærker Menneskerettighedsdomstolen, at længden af det meddelte indrejseforbud også vil skulle indgå i proportionalitetsafvejningen og påpeger i den henseende, at den danske lovgivning ved en prøvelse efter udlændingelovens § 50 a ikke indeholder mulighed for at prøve og eventuelt nedsætte varigheden af det indrejseforbud, der blev meddelt ved den oprindelige udvisning.

Menneskerettighedsdomstolen fandt således, at Danmark havde krænket EMRK artikel 8, idet den nationale domstol ikke havde foretaget en tilstrækkelig grundig vurdering med inddragelse af alle relevante kriterier i forbindelse med prøvelsen af, om betingelserne for udvisningen fortsat var til stede i forbindelse med den prøvelse, som fandt sted på tidspunktet for klagerens udskrivning fra psykiatrisk hospital, jf. udlændingelovens § 50 a.

2.1.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at der på baggrund af Menneskerettighedsdomstolens dom i sagen Savran mod Danmark bør foretages ændringer i reglerne om den obligatoriske prøvelse af en udvisning efter udlændingelovens § 50 a.

Udlændinge- og Integrationsministeriet vurderer således i lyset af Menneskerettighedsdomstolens dom i sagen Savran mod Danmark, at de gældende regler om obligatorisk prøvelse af en udvisning, der finder sted i forbindelse med ændring af en foranstaltningsdom, bør præciseres. Menneskerettighedsdomstolen anfører således, at det ved en prøvelse efter udlændingelovens § 50 a ikke er tilstrækkeligt, at de nationale domstole foretager en vurdering af udlændingens helbredsmæssige tilstand, idet der også vil skulle foretages en fuld prøvelse af, om opretholdelsen af en udvisning vil være i strid med EMRK artikel 8 og i den forbindelse inddrage alle relevante kriterier, som Menneskerettighedsdomstolen lægger vægt på i sin praksis efter EMRK artikel 8, herunder særligt Maslov-kriterierne.

Udlændinge- og Integrationsministeriet vurderer på den baggrund, at de danske regler bør bringes i overensstemmelse hermed, således at det fremover tydeligt vil fremgå af lovgivningen, at domstolene også skal foretage en vurdering af, om udvisningen skal ophæves grundet væsentlige ændringer i udlændingens samlede forhold, jf. udlændingelovens § 26.

2.1.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at ændre udlændingelovens § 50 a med henblik på at tydeliggøre, at der ved en obligatorisk prøvelse af en udvisning ved ændring af en foranstaltningsdom ikke alene skal lægges vægt på udlændingens helbredsmæssige tilstand, men at der også skal lægges vægt på, om der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens samlede forhold.

Domstolene vil som hidtil skulle foretage en vurdering af, hvorvidt udsendelsen af en udlænding med psykisk sygdom er i strid med bl.a. EMRK artikel 3, jf. udlændingelovens § 50 a. Taler udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende imod, at udsendelse finder sted, vil udvisningen skulle ophæves.

UDKAST

På baggrund af Menneskerettighedsdomstolens afgørelse i sagen Savran mod Danmark foreslås det, at udlændingelovens § 50 a ændres således, at det i bestemmelsen tydeliggøres, at domstolene i forbindelse med en prøvelse efter udlændingelovens § 50 a også skal foretage en vurdering af, hvorvidt der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, og om disse forhold bør føre til, at der skal ske ophævelse af udvisningen, jf. § 26. Efter gældende regler indebærer det, at vurderingen skal ske efter de i udlændingelovens § 26, stk. 1, opregnede hensyn, hvis udlændingen er udvist efter udlændingelovens § 25 c (religiøse forkyndere).

Er udlændingen derimod udvist efter udlændingelovens §§ 22-24, skal vurderingen foretages i medfør af udlændingelovens § 26, stk. 2, og udvisningen vil således skulle ophæves, hvis opretholdelse af udvisningsafgørelsen med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. dog udlændingelovens § 26 b.

Domstolene vil i denne vurdering bl.a. skulle inddrage den begåede kriminalitets art og grovhed, den forløbne tid efter den begåede kriminalitet, om der er risiko for, at udlændingen vil begå ny kriminalitet, udlændingens helbredsmæssige forhold, herunder om der er sket bedring i udlændingens forhold, tiden siden den begåede kriminalitet, udlændingens familiemæssige situation, tilknytningen til Danmark og det land udlændingen udvises til, indrejseforbuddets længde m.v., jf. Savran mod Danmark, præmis 192-199. Det bemærkes dog, at der i forbindelse med den samlede proportionalitetsafvejning alene kan lægges begrænset vægt på karakteren og grovheden af kriminaliteten, hvis udlændingen led af psykisk sygdom på tidspunktet for den begåede kriminalitet, og derfor var uegnet til straf i medfør af straffelovens § 16, jf. Savran mod Danmark, præmis 194.

2.2. Varigheden af indrejseforbud

2.2.1. Gældende ret

2.2.1.1. *Udlændingelovens § 32 om indrejseforbud*

Efter udlændingelovens § 32, stk. 1, skal der fastættes et indrejseforbud i en række tilfælde, herunder bl.a. hvis en udlænding udvises som følge af dom for et strafbart forhold.

Et indrejseforbud indebærer, at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig på det i afgørelsen fastsatte område.

For udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, kan der alene fastsættes et indrejseforbud, hvis den pågældende er udvist af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, jf. udlændingelovens § 32, stk. 2, og indrejseforbuddet gælder alene her i landet.

Et indrejseforbud, der meddeles i forbindelse med udvisning ved dom, er en følge af, at udlændingen udvises. Som udgangspunkt fastsættes varigheden af indrejseforbuddet på baggrund af nogle på

UDKAST

forhånd fastsatte, generelle kriterier. Varigheden er nærmere reguleret i udlændingelovens § 32, stk. 4. Varigheden af indrejseforbuddet fastsættes som udgangspunkt på baggrund af længden af den konkrete idømte straf. I visse tilfælde er indrejseforbuddet i forbindelse med udvisning ved dom for strafbart forhold imidlertid knyttet til konkret oplyste lovovertrædelser.

Der kan i medfør af udlændingelovens § 32, stk. 5, nr. 1, meddeles et indrejseforbud af kortere varighed, hvis udlændingen udvises ved dom efter udlændingelovens §§ 22-24, og et indrejseforbud af den varighed, der følger af stk. 4, vil indebære, at udvisningen med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Det er således alene i tilfælde, hvor varigheden af et indrejseforbud vil have selvstændig og afgørende betydning for, om udvisning vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, at der kan meddeles indrejseforbud af kortere varighed. Bestemmelsen blev indsat ved lov nr. 469 af 14. maj 2018, som trådte i kraft den 16. maj 2018, og finder ikke anvendelse på lovovertrædelser begået før lovens ikrafttræden, jf. Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 156 som fremsat, side 21.

Ved vurderingen af, om udvisning med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, er bl.a. EMRK artikel 8 om retten til respekt for privatliv og familieliv relevant. Af bemærkningerne til udlændingelovens § 32, stk. 5, fremgår det, at det af Menneskerettighedsdomstolens praksis kan udledes, at Menneskerettighedsdomstolen som et af de elementer, der indgår i vurderingen af, hvorvidt en udvisning er i strid med EMRK artikel 8, lægger vægt på, om indrejseforbuddet er meddelt for bestandig eller tidsbegrænset, jf. Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 156 som fremsat, side 15.

Endvidere fremgår det af bemærkningerne til bestemmelsen, at det er forudsat, at domstolene af egen drift skal påse, om et indrejseforbud meddelt med den varighed, der følger af loven, medfører, at udvisningen med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, og om dette kan imødegås ved at meddele et indrejseforbud af kortere varighed, jf. Folketingstidende 2017-18, A, L 156 som fremsat, side 22.

2.2.1.2. Praksis fra Menneskerettighedsdomstolen

Menneskerettighedsdomstolen har i en række domme – som ét blandt flere elementer – tillagt længden af et indrejseforbud betydning ved proportionalitetsafvejningen, herunder om indrejseforbuddet er meddelt tidsbegrænset eller for bestandigt.

I *Gomes mod Sverige* (appl. no. 34566/04), afvisningsbeslutning af 7. februar 2006, talte tidsbegrænsningen af indrejseforbuddet – som ét blandt flere elementer – for, at udvisningen var proportional efter EMRK artikel 8. Klager var idømt fængsel i halvandet år for systematisk og grov mishandling af sin ægtefælle og som følge heraf meddelt et indrejseforbud i 7 år. Menneskerettighedsdomstolen udtalte bl.a. om indrejseforbuddet, at klageren efter en årrække på ny kunne ansøge om visum eller anden opholdstilladelse til Sverige, hvor klagerens datter boede, og at

UDKAST

udvisningen, uanset at den medførte implikationer for klagerens familieliv, ikke umuliggjorde et fortsat forhold mellem klageren og hans datter.

I storkammerafgørelsen i sagen Üner mod Holland (appl. no. 46410/99), dom af 18. oktober 2006, talte tidsbegrænsningen af indrejseforbuddet – som ét blandt flere momenter – ligeledes for, at udvisning var proportional efter EMRK artikel 8. Klager var idømt syv års fængsel for bl.a. drab. Klagers opholdstilladelse blev som følge heraf inddraget, og klager blev meddelt et indrejseforbud i 10 år. Menneskerettighedsdomstolen fandt, at udvisning var i overensstemmelse med EMRK artikel 8, og udtalte bl.a., at indrejseforbuddet var endnu mere indgribende end inddragelsen af klagerens opholdstilladelse, idet det umuliggjorde selv korte besøg til Holland. Menneskerettighedsdomstolen fandt dog, at indrejseforbuddet var proportionalt under hensyn til den begåede kriminalitet, og idet indrejseforbuddet var begrænset til 10 år (præmis 65).

Af nyere dato kan nævnes to domme fra den 12. januar 2021, Khan mod Danmark (appl. no. 26947/19) og Munir Johana mod Danmark (appl. no. 56803/18). I den ene sag var klageren født i Danmark og i den anden var klageren kommet til Danmark som fireårig. Begge klagere var tidligere straffet adskillige gange for grov kriminalitet. Begge klagere var endvidere idømt kortere frihedsstraffe – henholdsvis tre og seks måneders fængsel – og som følge heraf udvist med et indrejseforbud i 6 år. Menneskerettighedsdomstolen fandt, at udvisning var i overensstemmelse med EMRK artikel 8, og henviste bl.a. til, at indrejseforbuddets længde indgår i afvejningen af, om en udvisning er i overensstemmelse med EMRK artikel 8 (præmis 79 i Khan mod Danmark og præmis 63 i Munir Johana mod Danmark).

Som eksempel på en sag, hvor det forhold, at et indrejseforbud var meddelt for bestandig – som ét blandt flere momenter – talte imod, at udvisning var proportional, kan nævnes sagen Radovanovic mod Østrig (appl. no. 38544/97), dom af 22. april 2004. Klager var idømt 30 måneders fængsel, hvoraf 24 måneder var gjort betinget, for kvalificeret røveri og indbrudstyveri samt for to tilfælde af forsøg på indbrudstyveri. Klager var som følge heraf udvist med et indrejseforbud for bestandig. Menneskerettighedsdomstolen statuerede krænkelse af EMRK artikel 8 og udtalte bl.a., at et indrejseforbud for bestandig var uproportionalt, og at et tidsbegrænset indrejseforbud havde været tilstrækkeligt (præmis 37).

En anden sag, hvor det forhold, at et indrejseforbud var meddelt for bestandig – som ét blandt flere momenter – talte imod, at udvisningen var proportional, kan nævnes sagen Keles mod Tyskland (appl. no. 32231/02), dom af 27. oktober 2005. Menneskerettighedsdomstolen statuerede i denne sag krænkelse af EMRK artikel 8. Menneskerettighedsdomstolen konkluderede, at en udvisning af klager som sådan ville være proportional, men at et indrejseforbud for bestandig ville udgøre en krænkelse af EMRK artikel 8 (præmis 66).

Herudover kan nævnes sagerne Ezzouhdi mod Frankrig (appl. no. 47160/99), dom af 13. februar 2001, Bousarra mod Frankrig (appl. no. 25672/02), dom af 23. september 2010, og Yilmaz mod Tyskland (appl. no. 52853/99), dom af 17. april 2003.

UDKAST

Af nyere dato kan endvidere nævnes sagen Abdi mod Danmark (appl. no. 41643/19), dom af 14. september 2021, hvor Menneskerettighedsdomstolen henviste til, at indrejseforbuddets længde er et af de elementer, som Menneskerettighedsdomstolen i sin praksis lægger vægt på ved vurderingen af, om en udvisning er proportional (præmis 38). Klager var kommet til Danmark som 4-årig, og havde ved afgørelsen haft ca. 20 års lovligt ophold. Klager var idømt to et halvt års fængsel navnlig for besiddelse af et skarpladt skydevåben, og som følge heraf udvist med et indrejseforbud for bestandig. Til trods for, at Menneskerettighedsdomstolen i sagen isoleret set anerkendte, at de danske domstoles havde foretaget en grundig vurdering af, om der forelå tungtvejende grunde for udvisning, statuerede Menneskerettighedsdomstolen krænkelse af EMRK artikel 8. Menneskerettighedsdomstolen udtalte i den forbindelse bl.a., at sagens samlede omstændigheder, kombineret med at klageren var udvist med et indrejseforbud for bestandig, gjorde at udvisningen ikke var proportional (præmis 44). Menneskerettighedsdomstolen henviste i den forbindelse bl.a. til, at klagers tilknytning til hjemlandet var stort set ikke-eksisterende, at klager som voksen ikke havde begået betydelig kriminalitet, og at klager ikke tidligere havde modtaget en advarsel om udvisning eller tildelt en betinget udvisning.

I sagen Savran mod Danmark (appl. no. 57467/15), dom af 7. december 2021, var klager kommet til Danmark som 6-årig. Klager blev idømt en foranstaltningsdom for grov kriminalitet og blev samtidig udvist med et indrejseforbud for bestandigt. I forbindelse med en obligatorisk prøvelse af udvisningen, som fandt sted ved klagers udskrivning fra psykiatrisk hospital (ændring af den idømte foranstaltningsdom), blev klagers udvisning opretholdt under henvisning til, at en udsendelse af klager ikke var i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Menneskerettighedsdomstolen forholdt sig i sagen ikke til den oprindelige udvisning, men alene til den efterfølgende prøvelse af udvisningen. Menneskerettighedsdomstolen statuerede, at der i forbindelse med den efterfølgende prøvelse af udvisningen, var sket en krænkelse af EMRK artikel 8 og udtalte bl.a., at klagers mulighed for at indrejse på baggrund af det meddelte indrejseforbud forekom teoretisk, og at klager derfor ikke havde udsigt til at kunne indrejse på et senere tidspunkt. Menneskerettighedsdomstolen bemærkede endvidere, at længden af det meddelte indrejseforbud også vil skulle indgå i en proportionalitetsafvejning, der finder sted ved en senere prøvelse af udvisningen. Menneskerettighedsdomstolen påpegede i den henseende, at den danske lovgivning ved en prøvelse efter udlændingelovens § 50 a, stk. 1, ikke indeholdt mulighed for at prøve og eventuelt nedsætte varigheden af det indrejseforbud, der blev meddelt ved den oprindelige udvisning (præmis 199-200).

2.2.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

I forbindelse med en prøvelse af, om en udvisning skal ophæves, fremgår det ikke direkte af ordlyden i de gældende regler i udlændingeloven, om varigheden af et indrejseforbud kan forkortes med henblik på at kunne opretholde en udvisning, der ellers ville være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. I tilfælde, hvor varigheden af et indrejseforbud kan være afgørende for, om en udvisning vil kunne opretholdes, er det forbundet med tvivl, om der efter de gældende regler altid vil skulle ske ophævelse af udvisningen.

UDKAST

På baggrund af Menneskerettighedsdomstolens seneste afgørelser i Abdi mod Danmark af 14. september 2021 og i Savran mod Danmark af 7. december 2021 er det Udlændinge- og Integrationsministeriet vurdering, at det bør være muligt at forkorte varigheden af et meddelt indrejseforbud i forbindelse med en senere prøvelse af, om en udvisning skal ophæves.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at varigheden af et indrejseforbud som det helt klare udgangspunkt ikke i sig selv medfører, at opretholdelsen af en udvisning vil være uproportional. Der kan dog være tilfælde, hvor et indrejseforbud af en bestemt varighed – f.eks. hvor det er meddelt for bestandigt som i sagerne Abdi mod Danmark og Savran mod Danmark – er afgørende for, om udvisningen vil kunne opretholdes uden med sikkerhed at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse bør domstolene have mulighed for at kunne forkorte varigheden af et allerede meddelt indrejseforbud for dermed at kunne opretholde en udvisning, som ellers med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, og hvor udvisningen dermed ellers vil skulle ophæves. På den måde sikres det, at varigheden af et indrejseforbud ikke i sig selv står i vejen for, at en udvisning af en udlænding kan opretholdes inden for rammerne af Danmarks internationale forpligtelser.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder således, at en udvisning i videst muligt omfang skal opretholdes. Der bør på den baggrund være mulighed for at forkorte varigheden af et meddelt indrejseforbud, hvis dette medfører, at udvisningen kan opretholdes.

Muligheden for at forkorte varigheden af et allerede meddelt indrejseforbud vil kunne anvendes, hvor varigheden af det meddelte indrejseforbud er af afgørende betydning for, om udvisningen vil kunne opretholdes i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser. Dette vil betyde, at domstolene i nogle tilfælde vil kunne opretholde en udvisning ved i stedet at forkorte varigheden af et allerede meddelt indrejseforbud.

2.2.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at indføre en adgang til at forkorte varigheden af et allerede meddelt indrejseforbud i forbindelse med en domstolsprøvelse af, om en udvisning skal ophæves.

Ændringen vil gælde i alle tilfælde, hvor en udlænding skal have eller har mulighed for at få prøvet spørgsmålet om ophævelse af udvisningen. Der vil således være mulighed for at forkorte varigheden af et meddelt indrejseforbud ved en prøvelse efter udlændingelovens § 50, som er en prøvelse af udvisningen, der kan finde sted forud for effektueringen af udvisningen. Der vil endvidere være mulighed for at forkorte varigheden af et meddelt indrejseforbud ved en prøvelse af udvisningen efter udlændingelovens § 50 a, som er en obligatorisk prøvelse i tilfælde, hvor udlændingen er idømt en foranstaltningsdom. Der vil endelig være mulighed for at forkorte varigheden af et meddelt

UDKAST

indrejseforbud ved en prøvelse af udvisningen efter udlændingelovens § 50 b, som er en obligatorisk prøvelse forbeholdt udlændinge omfattet af EU-reglerne.

Forslaget indebærer, at domstolene i forbindelse med en prøvelse efter udlændingelovens §§ 50-50 b vil kunne opretholde en udvisning ved at forkorte det indrejseforbud, som udlændingen blev meddelt i forbindelse med den oprindelige udvisning. I de tilfælde, hvor domstolene kan opretholde en udvisning uden at forkorte indrejseforbuddet, vil indrejseforbuddet ikke skulle forkortes. Det forudsættes, at domstolene alene vil skulle forkorte indrejseforbuddet, hvis varigheden af det meddelte indrejseforbud er afgørende for, om udvisningen kan opretholdes uden at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Forslaget indebærer endvidere, at domstolene i forbindelse med en domstolsprøvelse af, om en udvisning skal opretholdes, af egen drift vil skulle påse, om et allerede meddelt indrejseforbud efter udlændingelovens § 32, stk. 1, jf. stk. 4, vil medføre, at udvisning med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, og om dette vil kunne imødegås ved at forkorte varigheden af det meddelte indrejseforbud.

2.3. Fornyet prøvelse af en udvisning grundet væsentlige ændringer i udlændingens forhold

2.3.1. Gældende ret

Udlændinge kan udvises af Danmark bl.a. ved dom for strafbart forhold, hvor udlændingen idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf.

Med frihedsstraf sidestilles anden strafferetlig retsfølge, som indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, f.eks. dom til forvaring, dom til anbringelse i hospital for sindslidende og ungdomssanktion.

En afgørelse om udvisning træffes i to led. Først vurderes det, om det kriminelle forhold kan begrunde udvisning efter reglerne herom i udlændingelovens kapitel 4. Er dette tilfældet, vurderes det konkret, om der er forhold, der taler imod udvisning. Denne vurdering tager udgangspunkt i udlændingelovens § 26.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, skal der ved afgørelse om udvisning efter §§ 25 a-25 c tages hensyn til, om udvisningen må antages af virke særligt belastende på grund af udlændingens konkrete forhold.

I bl.a. sager om udvisning ved dom på grund af kriminalitet efter udlændingelovens §§ 22-24 tager vurderingen udgangspunkt i udlændingelovens § 26, stk. 2.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 2, skal en udlænding altid udvises efter §§ 22-24 og 25, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. dog § 26 b.

UDKAST

Bestemmelsen i § 26 b indeholder en særlig regel, hvorefter udvisning af udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, kun kan ske i overensstemmelse med de principper, der efter EU-reglerne gælder for begrænsning af retten til fri bevægelighed.

Udlændingelovens § 26, stk. 2, blev ved lov nr. 469 af 14. maj 2018 (Skærpede regler om udvisning af kriminelle udlændinge) nyaffattet med henblik på i bemærkningerne – med udgangspunkt i praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedskonvention om retten til respekt for privat- og familielivet i EMRK artikel 8 – at fastlægge retningslinjer for, hvornår kriminelle udlændinge i almindelighed kan udvises, jf. Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 156 som fremsat, side 26.

Det fremgår af Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 156 som fremsat, side 4 ff., at Menneskerettighedsdomstolen har opstillet en række kriterier, Maslov-kriterierne, der indgår ved proportionalitetsvurderingen, og som er afgørende for vurderingen af, om udvisning vil være i strid med EMRK artikel 8, jf. ovenfor i afsnit 2.1.1.3.2. I denne vurdering indgår bl.a. kriminalitetens art og grovhed, hvor Menneskerettighedsdomstolen ser med alvor på f.eks. salg af narko, drab, voldelig overfald, brug af skydevåben, røveri, voldtægt, seksuelt misbrug af børn samt de typer af kriminalitet i øvrigt, der er rettet mod andres fysiske integritet. Derudover indgår eventuelt tidligere kriminalitet og straffens længde, varigheden af udlændingens ophold i bopælslandet, tiden efter den begåede kriminalitet, og den pågældendes adfærd i denne periode, udlændingens familiesituation, om ægtefællen havde kendskab til kriminaliteten, da forholdet blev etableret, om udlændingen har børn, børnenes interesser og fastheden af sociale, kulturelle og familiemæssige bånd med værtslandet og med modtagerlandet, jf. Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 156 som fremsat, side 5 og 26-27.

Udlændingelovens § 26, stk. 2, skal anvendes i overensstemmelse med de danske myndigheders pligt til i forbindelse med en afgørelse om udvisning at inddrage de hensyn, der følger af Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8.

Hvis en udvisning ved dom ikke er iværksat, kan en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning, jf. udlændingelovens § 50, stk. 1, 1. pkt. Begæring herom kan fremsættes tidligst 6 måneder før og skal fremsættes senest 2 måneder før, udvisningen kan forventes iværksat, jf. udlændingelovens § 50, stk. 1, 2. pkt. Fremsættes begæringen senere, kan retten beslutte at behandle sagen, såfremt fristoverskridelsen må anses for undskyldelig, jf. udlændingelovens § 50, stk. 1, 3. pkt.

Udlændingelovens § 50, stk. 1, sikrer en udvist udlænding adgang til ved domstolene at få prøvet betydningen af ændringer i udlændingens forhold, der er indtrådt efter beslutningen om udvisning, og som – hvis de havde foreligget på tidspunktet for afgørelsen om udvisning – kunne have ført til et andet resultat.

Det er en betingelse, at udvisningen ikke er iværksat, og at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens personlige forhold, jf. Folketingstidende 1982-83, tillæg A, spalte 2060.

UDKAST

Ved afgørelse af, om en udlændings forhold kan anses for at være væsentligt ændret, skal der ligesom ved den oprindelige beslutning om udvisning foretages en vurdering af, om de i udlændingelovens § 26 opregnede hensyn findes at burde føre til en ophævelse af udvisningsafgørelsen, jf. Folketingstidende 1982-83, tillæg A, spalte 2060.

Efter de gældende regler indebærer det, at vurderingen skal ske efter de i udlændingelovens § 26, stk. 1, opregnede hensyn, hvis udlændingen er udvist efter udlændingelovens § 25 c (religiøse forkyndere).

Er udlændingen derimod udvist efter udlændingelovens §§ 22-24, skal vurderingen foretages i medfør af udlændingelovens § 26, stk. 2, hvorefter udvisningen alene kan ophæves, hvis udvisningen med sikkerhed er i strid med Danmarks internationale, herunder EMRK artikel 8, jf. dog § 26 b. I denne vurdering kan udlændingens helbredsmæssige eller familiemæssige forhold bl.a. indgå, herunder om udlændingen har en ægtefælle/samlever, om udlændingen har (fået) børn m.v., og kan efter omstændighederne føre til ophævelse af en udvisningsafgørelse. Som eksempler fra retspraksis kan nævnes:

U 2012.1776 H: En udlænding på tålt ophold, der var udvist og idømt 2 års fængsel, fik ophævet sin udvisning under henvisning til, at udlændingen under det tålte ophold havde fået et barn med sin tidligere ægtefælle, som han boede med i det omfang han kunne, og idet barnet havde været udsat for en alvorlig trafikulykke.

U 2012.820 Ø: Omvendt kunne der ikke ske ophævelse af udvisningen for en udlænding, der var udvist og idømt 8 års fængsel, selvom hans børn efterfølgende havde erhvervet dansk statsborgerskab, og selvom udvisningen vanskeliggjorde familielivet.

U 2016.1051 Ø: En udlænding fik ophævet sin udvisning, idet udlændingen efter udvisningsdommen var blevet diagnosticeret med paranoid skizofreni. Landsretten lagde vægt på, at han havde et vedvarende behandlingsbehov, at han i øjeblikket var velbehandlet med depotmedicin, og at der var risiko for, at han kunne udvikle en psykotisk tilstand og blive til fare for sig selv eller andre, hvis behandlingen blev afbrudt.

Er udvisningen sket efter udlændingelovens §§ 22-24, ses domstolene – udover at inddrage de hensyn, der er opregnet i udlændingelovens § 26, stk. 1 – at lægge vægt på kriminalitetens grovhed, straffens længde, hvor lang tid der er forløbet siden afgørelsen om udvisning samt længden af det meddelte indrejseforbud, herunder om indrejseforbuddet ville være udløbet, hvis udlændingen var blevet udsendt efter at have afsonet sin frihedsstraf.

Begæringen om prøvelse af ophævelsen af udvisningsafgørelsen kan tidligst fremsættes 6 måneder og senest 2 måneder før udvisningen kan forventes iværksat. I praksis har det dog været antaget, at udlændinge på tålt ophold har kunnet begære spørgsmålet om ophævelse af udvisningsafgørelsen

UDKAST

indbragt for retten, selvom der ikke har været udsigt til, at udsendelsen kunne iværksættes. Højesteret fandt således i den tidligere omtalte dom U 2012.1776 H, at der kunne ske ophævelse af udvisningen, selvom udlændingen var på tålt ophold, og hvor der på den baggrund ikke var udsigt til, at udvisningen kunne effektueres. Der henvises endvidere til følgende eksempler fra retspraksis: U 2012.820 Ø og TfK 2017.491 V.

Overskrides den fastsatte frist vil spørgsmålet om ophævelse af udvisningsafgørelsen fortsat kunne indbringes, såfremt fristoverskridelsen må anses for at være undskyldelig, f.eks. på grund af sygdom eller lignende grunde, som ikke kan lægges udlændingen til last, jf. Folketingstidende 1997-1998, 2. samling, tillæg A, side 1586.

I bemærkningerne til udlændingelovens § 50 er det forudsat, at der alene er adgang til én retlig prøvelse af udvisningsafgørelsen, jf. Folketingstidende 1997-98, 2. samling, tillæg A, side 1565. Domstolene har imidlertid i nogle sager givet tilladelse til mere end én retlig prøvelse, f.eks. hvor en udlænding er på tålt ophold, og hvor domstolene har fundet, at en nægtelse af en udvisningsprøvelse kan være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, mens domstolene i andre tilfælde har afvist en begæring under henvisning til, at der alene er adgang til en prøvelse.

Som eksempler fra retspraksis kan nævnes:

U 2008.596 V: I en kendelse af 14. november 2007 fra Vestre Landsret vedrørende en udlænding, der i 2005 blev udvist for bestandig, og hvor udsendelsen tidligst kunne forventes iværksat i 2009, fandt landsretten, at en prøvelse i medfør af udlændingelovens § 50, stk. 1, ikke opfyldte den tidsmæssige betingelse af hensyn til begrænsningen af prøvelsesadgangen til én prøvelse, hvorfor landsretten afviste anmodningen om prøvelse af spørgsmålet om udvisningsafgørelsens ophævelse.

U 2018.384 Ø: I en kendelse af 6. september 2017 fra Østre Landsret vedrørende en ghanesisk statsborger der i 2013 var blevet udvist af Danmark, vurderede landsretten, hvorvidt udlændingen havde mulighed for at fremsætte en begæring om prøvelse af udvisningsafgørelsen både ved anmodningen, og når udsendelsen ville være nærtstående. Landsretten anførte i den forbindelse, at retssikkerhedsgarantien i prøvelsesadgangen består i, at alle ændringer i udlændinges forhold, som eventuelt vil kunne begrunde en ændret vurdering, er prøvet på tidspunktet for udsendelsen, og at prøvelsen derfor bør ligge så tæt som muligt på udsendelsestidspunktet, således at der ikke opstår retssikkerhedsmæssige betænkeligheder ved, at der alene bliver adgang til én prøvelse efter § 50. Henset til, at det var uvist, hvornår udlændingen skulle udsendes, fandt landsretten, at udlændingen ikke havde krav på at få prøvet spørgsmålet om udvisningens ophævelse.

U 2020.457 V: I en kendelse af 8. november 2019 fra Vestre Landsret vedrørende en libanesisk statsborger på tålt ophold, der allerede én gang havde fået prøvet spørgsmålet om udvisningsafgørelsens ophævelse, var spørgsmålet, om udlændingen kunne få en fornyet prøvelse af udvisningen, eller om en fornyet prøvelse først kunne ske i forbindelse med, at udvisningen kunne forventes iværksat. Landsretten anførte i den forbindelse, at der efter bemærkningerne til loven alene

UDKAST

er forudsat én prøvelse, men at bemærkningerne til loven ikke forholder sig til en situation, hvor udsendelse ikke forventes at kunne iværksættes inden for en overskuelig fremtid, eller om udsendelse overhovedet vil kunne ske. Landsretten anførte endvidere, at der må kræves særlig klar hjemmel til af formelle grunde at afskære en udlænding fra at få foretaget en fornyet prøvelse af udvisningen i tilfælde, hvor prøvelsen vil være udelukket i en uoverskuelig fremtid, eller hvor det er uvist, om udsendelse overhovedet kan iværksættes. Landsretten fandt på den baggrund, at en prøvelse ikke burde være udelukket efter udlændingelovens § 50, stk. 1.

U.2000.2406 H: Ved Højesterets kendelse af 7. september 2000 fik en iransk statsborger afvist sin begæring om at få udvisningsafgørelsen prøvet. Udlændingen havde opnået asyl i Danmark i 1989, og han blev senere meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. I 1997 blev udlændingen udvist for bestandigt i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 4, idet han havde begået narkotikakriminalitet. Udlændingen begærede efterfølgende spørgsmålet om ophævelse af udvisningsafgørelsen indbragt for retten efter udlændingelovens § 50, men anmodningen blev ikke imødekommet. Sagen blev på ny søgt prøvet efter udlændingelovens § 50, men Højesteret fastslog, at spørgsmålet om udvisningsafgørelsens ophævelse alene kunne prøves én gang inden effektueringen af udvisningen. Sagen blev herefter påklaget til Menneskerettighedsdomstolen, som fandt, at gennemførelsen af udvisningen ville være strid med artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, jf. Amrollahi mod Danmark af 11. juli 2002, (appl. no. 56811/00).

At domstolene i nogle tilfælde – for at kunne overholde Danmarks internationale forpligtelser – vil skulle give tilladelse til mere end én retlig prøvelse kan således formentlig udledes af dommen Amrollahi mod Danmark (appl. nNo. 56811/00).

2.3.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

Udlændingelovens § 50 giver under visse omstændigheder en udlænding mulighed for at få prøvet en udvisning, hvis udvisningen ikke er iværksat, og hvis der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Der er tale om en begrænset prøvelsesadgang, og prøvelsen kan alene ske efter nogle nærmere fastsatte frister, som ligger forud for effektueringen af udvisningen.

Retspraksis vedrørende udlændingelovens § 50 giver imidlertid anledning til at overveje, hvorvidt ordningen om adgangen til én retlig prøvelse af en udvisnings ophævelse medfører, at en udvisning ikke i alle nødvendige tilfælde vil kunne prøves i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser. Efter udlændingelovens § 50, stk. 1, er der således kun adgang til én retlig prøvelse, men efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse vil der kunne forekomme tilfælde, hvor en udlænding allerede én gang har fået prøvet og opretholdt sin udvisning efter udlændingelovens § 50, men hvor der efterfølgende indtræffer sådanne ændringer i udlændingens forhold, at Danmarks internationale forpligtelser tilsiger, at udvisningen bør ophæves. Der henvises i den forbindelse til dom af 11. juli 2002 fra Menneskerettighedsdomstolen i sagen Amrollahi mod Danmark (appl. no. 56811/00), som omtales i afsnit 2.3.1. Efter gældende ret er det ikke helt klart, om udlændingen i den situation vil være sikret muligheden for at få prøvet sine rettigheder efter Danmarks internationale

UDKAST

forpligtelser. Efter bestemmelsens ordlyd er en udlænding på tålt ophold desuden udelukket fra at kunne begære spørgsmålet om udvisningens opretholdelse indbragt for retten, henset til der ikke er udsigt til udsendelse, men prøvelsen forekommer i praksis under henvisning til Danmarks internationale forpligtelser, jf. bl.a. U 2012.1776 H.

Det er på den baggrund Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at bestemmelsen udtrykkeligt bør tage højde for de situationer, hvor en udlænding ikke opfylder de i bestemmelsen fastsatte frister, men hvor der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, således at en opretholdelse af udvisningsafgørelsen vil kunne være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Adgangen til at få prøvet en afgørelse om udvisning efter udlændingelovens § 50 bør efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse fortsat være yderst begrænset. En udlænding, der er udvist, skal som det helt klare udgangspunkt udrejse af landet, så snart udvisningen kan iværksættes. Dette gælder også for udlændinge på tålt ophold eller andre udlændinge, hvor der ikke er udsigt til udsendelse. Det er på den baggrund ministeriets opfattelse, at der som udgangspunkt fortsat kun skal være adgang til én retlig prøvelse, og at denne skal ske i overensstemmelse med de frister, der allerede fremgår af de gældende regler – dvs. kort tid før effektueringen af udvisningen. At prøvelsen fortsat skal ske i overensstemmelse med de fastsatte frister er med til at sikre, at prøvelsen ikke anvendes som et middel til at modvirke effektueringen af udsendelsen.

Der vil imidlertid kunne opstå situationer, hvor en fortsat opretholdelse af udvisningsafgørelsen med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, men hvor udlændingen ikke opfylder de i bestemmelsen fastsatte frister. Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at lovgivningen tydeligt bør tage højde for de situationer.

2.3.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at udlændinges adgang til at få prøvet deres domsudvisning efter udlændingelovens § 50 fortsat vil skulle være yderst begrænset. Udgangspunktet vil således være, at der fortsat kun vil være adgang til én retlig prøvelse, og at dette vil skulle ske i overensstemmelse med de frister, der er fastsat i udlændingelovens § 50, stk. 1, 2. pkt. Dette indebærer, at begæringen om fornyet prøvelse tidligst vil kunne fremsættes 6 måneder og senest 2 måneder før udvisningen vil kunne forventes iværksat.

På baggrund af retspraksis og for at sikre at Danmark fortsat overholder sine internationale forpligtelser foreslås det imidlertid, at udlændingelovens § 50 præciseres, således at en udlænding, hvis der foreligger ganske særlige grunde, vil kunne begære spørgsmålet om domsudvisningens ophævelse indbragt for retten, selvom udlændingen ikke opfylder fristerne for at kunne indgive begæringen.

UDKAST

Formålet med forslaget er, at det præciseres, at prøvelsesadgangen i medfør af udlændingelovens § 50 vil kunne finde anvendelse, hvis der foreligger helt særlige omstændigheder, og hvor en afvisning af begæringen grundet de fastsatte frister med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Formålet er således at sikre, at en udlænding, som af forskellige grunde ikke kan udsendes, vil kunne få prøvet en udvisning, hvis opretholdelsen af udvisningen med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Det foreslåede indebærer, at i helt særlige tilfælde, hvor der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, vil en udlænding kunne begære spørgsmålet om udvisningsafgørelsens ophævelse indbragt for retten, selvom der ikke er udsigt til udsendelse, hvis udvisningen på grund af udlændingens ændrede forhold med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Det foreslåede indebærer endvidere, at en udlænding i helt særlige tilfælde vil kunne begære spørgsmålet om udvisningsafgørelse indbragt for retten, hvis der siden udvisningen er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, som gør, at opretholdelse af udvisningen med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, men hvor udlændingen ikke opfylder fristerne for at kunne indgive en begæring. Det vil omfatte udlændinge, som af forskellige grunde ikke kan udsendes, navnlig udlændinge på tålt ophold eller udlændinge, hvor der af forskellige årsager foreligger udsendeshindringer, og hvor udsendelsesmulighederne må anses for udtømte. Dette følger allerede af domspraksis, jf. afsnit 2.3.2. Det forhold, at det er usikkert eller ikke endeligt fastlagt, hvornår udsendelse kan finde sted, vil dog ikke i sig selv kunne føre til, at der foreligger ganske særlige grunde.

Det foreslåede indebærer endvidere, at der i ganske særlige tilfælde vil kunne meddeles mere end én prøveadgang, hvis en nægtelse heraf – på grund af udlændingens ændrede forhold – med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Dette vil navnlig være relevant i sager, hvor udlændingen ikke kan udsendes, og hvor det er åbenbart, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold efter udlændingen fik spørgsmålet om udvisningens ophævelse prøvet. Det vil f.eks. kunne være, hvis der er sket væsentlige ændringer i udlændingens personlige forhold, herunder familiemæssige og helbredsmæssige forhold. Dette følger allerede af domspraksis, jf. afsnit 2.3.1.

Forslaget indebærer ikke en generel udvidelse af adgangen til at få prøvet spørgsmålet om en domsudvisning. Forslaget indebærer alene, at bestemmelsen bringes i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, således at der vil kunne ske ophævelse af en udvisning, hvor Danmarks internationale forpligtelser tilsiger dette.

Retten vil fortsat kunne afvise begæringen om prøvelse af en afgørelse om udvisning, hvis det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Dette følger allerede af udlændingelovens § 50, stk. 2, 2. pkt.

2.4. Ophævelse af revisionsbestemmelsen vedrørende udlændingelovens § 29 c

UDKAST

2.4.1. Gældende ret

2.4.1.1. *Revision af den nationale sanktionsliste og opmærksomhedslisten*

Udlændingelovens § 29 c blev indført ved lov nr. 1743 af 27. december 2016 om ændring af udlændingeloven (Indførelse af en offentlig sanktionsliste over udenlandske forkyndere m.fl., som kan udelukkes fra at indrejse). Det følger af ændringslovens § 3, at udlændinge- og integrationsministeren i folketingsåret 2021-22 skal fremsætte forslag om revision af loven.

Af Udlændinge- og Integrationsudvalgets betænkning over lovforslaget, afgivet den 13. december 2016, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg B, side 2, fremgår, at der i forbindelse med revisionen skal tages stilling til, om der fortsat er behov for den offentlige sanktionsliste over navngivne udenlandske forkyndere m.fl., som indføres med lovforslaget, og i tilknytning hertil den opmærksomhedsliste, som indføres administrativt. Endvidere skal der tages stilling til, om de bestemmelser, der blev indført og ændret med lovforslaget, skal ændres eller ophæves.

Det fremgår endvidere, at en offentlig, national sanktionsliste over navngivne udenlandske forkyndere m.fl. er en nyskabelse i dansk lovgivning, og at det derfor er hensigtsmæssigt efter et passende tidsrum at overveje, om der fortsat er behov for en sanktionsliste og den opmærksomhedsliste, der indføres som et supplement hertil.

2.4.1.2. *Betingelser for optagelse på den nationale sanktionsliste*

Det følger af udlændingelovens § 29 c, stk. 1, at en udlænding kan optages på en liste (herefter den nationale sanktionsliste), hvis udlændingen virker som religiøs forkynder eller på anden måde udbreder en religion eller tro og hensynet til den offentlige orden i Danmark tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet. Optagelse på listen sker for 2 år og kan forlænges med 2 år ad gangen. En udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, jf. udlændingelovens § 2, stk. 3, eller har opholdstilladelse her i landet, kan ikke optages på listen.

Det fremgår af bemærkningerne til forslag nr. L 48 til lov om ændring af udlændingeloven (Indførelse af en offentlig sanktionsliste over udenlandske forkyndere m.fl., som kan udelukkes fra at indrejse), jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 48 som fremsat, s. 7, at det umiddelbart vurderes, at der alene vil være tale om et begrænset antal af udlændinge, der vil opfylde betingelserne for optagelse på den nationale sanktionsliste.

2.4.1.2.1. *Religiøse forkyndere m.fl.*

Personkredsen omfattet af bestemmelsen er både ”officielle” forkyndere for et bestemt trossamfund, som f.eks. imamer, rabbinere, goder (præster i asatroen), brahmaner og præster, men også andre religiøse forkyndere og personer, der udbreder en religion eller tro, herunder missionærer. Det gælder, uanset om den pågældende tilhører en monoteistisk eller polyteistisk religion eller tro. Det afgørende er således, om den pågældendes aktiviteter har karakter af forkyndelse af et religiøst budskab eller

UDKAST

udbredelse af en religion eller tro, og ikke f.eks. hvilken stilling, titel eller uddannelse den pågældende har.

Udover ”gudstjenester” og andre religiøse handlinger vil forkyndelse af et religiøst budskab eller udbredelse af en religion eller tro kunne omfatte f.eks. den undervisning eller oplæring, der finder sted på koranskoler, bibelskoler, i visse religiøse studiekredse mv. Derimod vil almindelig religionsundervisning, der ikke indeholder et forkyndende element, ikke være omfattet.

Personkredsen omfatter ikke personer, der virker inden for mere interesseprægede filosofiske eller politiske foreninger, der samler sig om andet end en guddom, f.eks. ateistiske eller rent spiritistiske sammenslutninger.

Det vil bero på en konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde, om en udlænding virker som religiøs forkynder eller på anden måde udbreder en religion eller tro.

Der henvises til bemærkningerne til forslag nr. L 48 til lov om ændring af udlændingeloven (Indførelse af en offentlig sanktionsliste over udenlandske forkyndere m.fl., som kan udelukkes fra at indrejse), jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 48 som fremsat, s. 38-39.

2.4.1.2.2. Hensynet til den offentlige orden

Efter udlændingelovens § 29 c, stk. 1, 1. pkt., kan en udlænding optages på den nationale sanktionsliste, hvis hensynet til den offentlige orden i Danmark tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet. Den form for adfærd, som kan begrunde optagelse på sanktionslisten, kan bestå i ytringer, men også i andre handlinger. Adfærden kan både være udvist i udlandet eller i forbindelse med et tidligere ophold i Danmark.

Det er alene adfærd, der ses i sammenhæng med udlændingens virke som religiøs forkynder mv., der kan føre til optagelse på den nationale sanktionsliste, og den udviste adfærd skal give grund til at tro, at udlændingen ved indrejse og ophold i Danmark (fortsat) vil udgøre en trussel mod den offentlige orden.

Der vil i den forbindelse bl.a. kunne lægges vægt på tidspunktet for og grovheden af den udviste adfærd. Ved vurderingen kan endvidere indgå formålet med tidligere rejser og rejsernes karakter, formålet med planlagte rejser, efterfølgende afstandtagen fra tidligere holdninger, antallet af episoder, hvor adfærden er udøvet, og rejsemønstre mv.

Det vil bero på en konkret vurdering af den udviste adfærd i hvert enkelt tilfælde samt hensynet til den pågældendes religionsfrihed og ytringsfrihed, om hensynet til den offentlige orden i Danmark tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

Endvidere skal der være en vis sandsynlighed for, at udlændingen vil forsøge at indrejse i Danmark for, at den pågældende kan optages på den nationale sanktionsliste. Det vil bero på en konkret vurdering af de foreliggende omstændigheder, om der foreligger en sådan sandsynlighed. I

UDKAST

vurderingen kan bl.a. indgå oplysninger om den pågældendes hidtidige rejsemønstre, herunder destinationerne for tidligere rejser, antallet af tidligere rejser og tidspunkterne for tidligere rejser, samt tilsvarende oplysninger om fremtidige rejser. Der vil f.eks. kunne foreligge en sådan sandsynlighed i relation til omrejsende religiøse forkyndere i Europa, ligesom der vil være en sådan sandsynlighed, hvis der er konkrete oplysninger, som peger på, at udlændingen vil forsøge at indrejse i Danmark eller et af Danmarks nabolande.

Der henvises til bemærkningerne til forslag nr. L 48 til lov om ændring af udlændingeloven (Indførelse af en offentlig sanktionsliste over udenlandske forkyndere m.fl., som kan udelukkes fra at indrejse), jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 48 som fremsat, s. 41.

Det bemærkes, at det fremgår af bemærkningerne til forslag nr. L 48 til lov om ændring af udlændingeloven (Indførelse af en offentlig sanktionsliste over udenlandske forkyndere m.fl., som kan udelukkes fra at indrejse), jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 48 som fremsat, s. 13-14, at grundlaget for optagelse på sanktionslisten almindeligvis vil være oplysninger, som er offentligt tilgængelige for eksempel via aviser, tv, hjemmesider og sociale medier på internettet, såsom f.eks. Twitter og Facebook.

Udover offentligt tilgængelige udtalelser eller oplysninger om adfærd kan der være tale om f.eks. udtalelser fremsat i en lukket kreds, som er kommet til myndighedernes kendskab, og som kan videregives til udlændingemyndighederne og den person, der optages på listen. Der skal være tale om oplysninger, som kan fremlægges i forbindelse med sagen, og klassificerede oplysninger vil således ikke i praksis danne grundlag for optagelse på den nationale sanktionsliste.

Der henvises i øvrigt i det hele til bemærkningerne til forslag nr. L 48 til lov om ændring af udlændingeloven (Indførelse af en offentlig sanktionsliste over udenlandske forkyndere m.fl., som kan udelukkes fra at indrejse), jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 48 som fremsat.

2.4.1.2.3. Indrejseforbud

Efter udlændingelovens § 32, stk. 1, nr. 4, jf. stk. 4, nr. 10, meddeles en udlænding, der er optaget på den nationale sanktionsliste, et indrejseforbud til Danmark. Indrejseforbuddet gælder så længe udlændingen er optaget på listen. Indrejseforbuddet bortfalder, hvis udlændingen ophører med at være optaget på listen, eller hvis udlændingen af særlige grunde meddeles opholdstilladelse her i landet.

En udlænding, der er meddelt et indrejseforbud til Danmark, udelukkes samtidig fra at opnå opholdstilladelse i Danmark, medmindre særlige grunde taler derfor. Derudover vil en udlænding, der er optaget på den nationale sanktionsliste, som en konsekvens af indrejseforbuddet, kunne afvises ved grænsen og som udgangspunkt meddeles afslag på visum efter de gældende regler herom.

Udlændinge, der optages på den nationale sanktionsliste, kan opdateres i Kriminalregisteret med indrejseforbud, når der foreligger de oplysninger, der er nødvendige for opdateringen. Det bemærkes i den forbindelse, at det fremgår af bemærkningerne til forslag nr. L 48 til lov om ændring af udlændingeloven (Indførelse af en offentlig sanktionsliste over udenlandske forkyndere m.fl., som

UDKAST

kan udelukkes fra at indrejse), jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 48 som fremsat, s. 19-20, at der antageligt vil være tilfælde, hvor der ikke vil foreligge de nødvendige oplysninger med henblik på opdatering i Kriminalregisteret.

Efter udlændingelovens § 58 g, stk. 1, nr. 9, indberettes en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, desuden som uønsket i Schengeninformationssystemet (SIS II), hvis pågældende optages på den nationale sanktionsliste.

2.4.1.2.4. Partshøring

Det følger af udlændingelovens § 29 c, stk. 2, at ved afgørelse om optagelse af en udlænding på den liste, der er nævnt i stk. 1, finder forvaltningslovens § 19 om partshøring ikke anvendelse.

Det fremgår af bemærkningerne til forslag nr. L 48 til lov om ændring af udlændingeloven (Indførelse af en offentlig sanktionsliste over udenlandske forkyndere m.fl., som kan udelukkes fra at indrejse), jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 48 som fremsat, side 15-16, at en udlænding, der overvejes optaget på den nationale sanktionsliste, i almindelighed vil opholde sig uden for landet, hvorfor en partshøring oftere end ellers vil være forbundet med væsentlige vanskeligheder, f.eks. fordi udlændingens adresse er ukendt, og optagelsen på sanktionslisten ikke bør udsættes, til udlændingens adresse måtte blive kendt. Der vil endvidere være tilfælde, hvor formålet med optagelse på den nationale sanktionsliste, dvs. at forhindre udlændingen i at rejse ind i landet, vil forspildes, hvis der skal foretages partshøring med en vis frist for afgivelse af udtalelse, før udlændingen kan optages på den nationale sanktionsliste. Dette kan således være tilfældet, hvor konkrete oplysninger peger på, at en udlænding inden for den allernærmeste tid vil indrejse her i landet.

Bestemmelsen om at fravige forvaltningslovens § 19 om partshøring skal ses i sammenhæng med, at en afgørelse om optagelse på sanktionslisten skal genoptages på udlændingens begæring, jf. udlændingelovens § 29 c, stk. 5. I forbindelse med behandlingen af en genoptagelsesansøgning finder forvaltningslovens § 19 om partshøring anvendelse.

2.4.1.2.5. Offentliggørelse af afgørelsen

Det følger af udlændingelovens § 29 c, stk. 3, at optagelse af en udlænding på den liste, der er nævnt i stk. 1, optages som meddelelse i Statstidende. Optagelse af en udlænding på listen gælder fra tidspunktet for optagelse af meddelelse herom i Statstidende, medmindre optagelse på listen forud for dette tidspunkt er meddelt den pågældende udlænding.

Dette er en fravigelse af det forvaltningsretlige udgangspunkt om, at en afgørelse for at få retsvirkning meddeles adressaten, og skal ses i sammenhæng med, at en afgørelse om optagelse på den nationale sanktionsliste skal genoptages på udlændingens begæring, jf. udlændingelovens § 29 c, stk. 5. I forbindelse med behandlingen af en genoptagelsesansøgning vil afgørelsen i genoptagelsessagen blive meddelt individuelt til udlændingen og ledsaget af en begrundelse i overensstemmelse med forvaltningslovens regler herom, jf. herved forvaltningslovens § 22.

UDKAST

Det følger af udlændingelovens § 29 c, stk. 4, at den liste, der er nævnt i stk. 1, kan offentliggøres med oplysninger om navn, nationalitet, fødselsdato og opholdsland og med ansigtsfoto.

Det fremgår af bemærkningerne til forslag nr. L 48 til lov om ændring af udlændingeloven (Indførelse af en offentlig sanktionsliste over udenlandske forkyndere m.fl., som kan udelukkes fra at indrejse), jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 48 som fremsat, side 17, at den nationale sanktionsliste indeholder de oplysninger om navn og nationalitet, som kendes af udlændingemyndighederne, på de fysiske personer, som er optaget på listen. Personens fødedato, ansigtsfoto og opholdsland fremgår også af den nationale sanktionsliste, såfremt disse oplysninger er Udlændingestyrelsen bekendt. Sanktionslisten indeholder derimod ikke oplysninger om, hvilke forhold der konkret har begrundet optagelsen på listen. Listen vil derfor eksempelvis ikke indeholde oplysninger om mulige strafbare forhold eller oplysninger om, hvilken religion personen praktiserer.

Offentliggørelsen sker med det formål at sikre, at offentligheden får kendskab til, hvilke personer der er optaget på sanktionslisten.

2.4.1.2.6. Genoptagelse af afgørelse om optagelse på den nationale sanktionsliste

Det følger af udlændingelovens § 29 c, stk. 5, at efter anmodning fra udlændingen genoptager Udlændingestyrelsen sagen om at optage udlændingen på den liste, der er nævnt i stk. 1. En ansøgning om genoptagelse har ikke opsættende virkning.

Det fremgår af bemærkningerne til forslag nr. L 48 til lov om ændring af udlændingeloven (Indførelse af en offentlig sanktionsliste over udenlandske forkyndere m.fl., som kan udelukkes fra at indrejse), jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 48 som fremsat, side 43, at dette indebærer, at Udlændingestyrelsen skal genoptage og på ny realitetsbehandle sagen om optagelse på den nationale sanktionsliste, hvis udlændingen anmoder herom. Der er ikke krav om, at udlændingen begrundet anmodningen om genoptagelse eller fremkommer med nye faktiske eller retlige oplysninger af betydning for sagen.

Hvis Udlændingestyrelsen efter en genoptagelse af sagen fastholder afgørelsen om optagelse på den nationale liste, vil denne afgørelse kunne påklages til Udlændingenævnet efter udlændingelovens § 46 a, stk. 1.

Udlændingestyrelsen genoptager af egen drift en sag, hvis styrelsen måtte blive opmærksom på, at faktiske eller retlige forhold af betydning for sagen har ændret sig væsentligt, og der er en vis sandsynlighed for, at sagen ville have fået et andet udfald, hvis oplysningerne havde foreligget i forbindelse med styrelsens oprindelige stillingtagen til sagen.

2.4.1.2.7. Opmærksomhedslisten

UDKAST

Som supplement til den nationale sanktionsliste er der administrativt indført en opmærksomhedsliste med navngivne omrejsende udenlandske religiøse forkyndere, som ikke kvalificerer til optagelse på sanktionslisten.

Opmærksomhedslisten anvendes til at skærpe myndighedernes opmærksomhed på og forhåndsviden om udlændinge, der er grund til at være særligt opmærksomme på i forbindelse med myndighedernes sagsbehandling. Opmærksomhedslisten kan – i modsætning til sanktionslisten – omfatte udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne om fri bevægelighed mv.

Optagelse på opmærksomhedslisten medfører – i modsætning til optagelse på den nationale sanktionsliste – ikke i sig selv medføre et indrejseforbud og har ikke andre retsvirkninger i forhold til udlændingens adgang til indrejse og ophold her i landet.

Opmærksomhedslisten administreres i tilknytning til den nationale sanktionsliste af Udlændingestyrelsen med inddragelse af andre relevante myndigheder.

Opmærksomhedslisten offentliggøres ikke.

2.4.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Siden den 1. januar 2017, hvor udlændingelovens § 29 c trådte i kraft, har i alt 28 udlændinge været optaget på den nationale sanktionsliste, og primo 2022 er 21 udlændinge opført på den nationale sanktionsliste.

Udlændingestyrelsen har dertil oplyst, at der i perioden 2017-2021 er foretaget screening af i alt 838 religiøse forkyndere, og heraf er der udarbejdet 100 søgerapporter. En screening foretages i alle tilfælde, hvor en udenlandsk religiøs forkynder søger om opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 f. Derudover foretages en screening i tilfælde, hvor Udlændingestyrelsen bliver opmærksom på en udenlandsk forkynder enten i forbindelse med den jævnlige overvågning af åbne kilder eller ved en henvendelse fra andre myndigheder eller offentligheden. Formålet med screeningen er at fastslå, om det er relevant at udarbejde en fuld søgerapport på personen med fokus på ytringer og handlinger, som kan være en overtrædelse af den danske straffelov, eller som undergraver og modarbejder principperne om demokrati og menneskerettigheder.

Udlændingestyrelsen har endvidere oplyst bl.a., at der er sammenhænge mellem arbejdet med informationsindsamling i forhold til den nationale sanktionsliste og sagsbehandlingen i forbindelse med forbudslisten mod modtagelse af udenlandske donationer fra visse juridiske og fysiske personer, der modarbejder eller underminerer demokrati og grundlæggende friheds- og menneskerettigheder, som blev indført ved lov nr. 414 af 13. marts 2021 (lov om forbud mod modtagelse af donationer fra visse fysiske og juridiske personer). Arbejdet med den nationale sanktionsliste kan således give et indblik i, hvordan danske diaspora-samfund bliver forsøgt påvirket religiøst, politisk og økonomisk,

UDKAST

og denne viden kan sammenkædes med den viden, som indhentes i forbindelse med arbejdet med forbudslisten mod modtagelse af udenlandske donationer fra visse juridiske og fysiske personer.

Personer, der virker som religiøse forkyndere eller på anden måde udbreder en religion eller tro, har en særlig position i forhold til at påvirke deres menighed mv., og herved en særlig position i forhold til f.eks. at fremkalde en forstyrrelse af den offentlige orden.

Ud fra en generel betragtning taler religiøse forkyndere og andre, der udbreder en religion eller tro, således med en særlig autoritet i forhold til personer, der må anses for at være særligt sårbare over for forkynderens påvirkning, når de f.eks. opsøger og deltager i et fællesskab om religiøse handlinger eller søger religiøs vejledning.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at behovet for et værktøj, der giver mulighed for at udelukke personer, der virker som religiøse forkyndere eller på anden måde udbreder en religion eller tro fra at indrejse i Danmark, hvis hensynet til den offentlige orden tilsiger det, understøttes af, at Udlændingestyrelsen siden den nationale sanktionsliste blev indført i 2017 løbende har opført udlændinge på listen. Det er endvidere opfattelsen, at den nationale sanktionsliste og det til afgørelsen medfølgende indrejseforbud er et relevant værktøj i forhold til at forhindre disse personer i at indrejse i Danmark for bl.a. at forkynde budskaber, der søger at undergrave og modarbejde de principper om demokrati og respekt for menneskerettigheder, som det danske samfund bygger på.

På den baggrund foreslås det, at revisionsbestemmelsen i lov nr. 1743 af 27. december 2016 ophæves, således at udlændingelovens § 29 c videreføres i uændret form. Samtidig foreslås det som supplement hertil, at opmærksomhedslisten, som er en administrativ liste over udenlandske forkyndere, som ikke kvalificerer til optagelse på den nationale sanktionsliste, ligeledes opretholdes.

2.5. Straksudsendelse med deraf følgende afbrydelse af straffuldbyrdelsen

2.5.1. Gældende ret

Fuldbyrdelsen af en fængselsstraf afbrydes, hvis Hjemrejsestyrelsen bestemmer, at en udlænding, som er idømt fængselsstraf i op til 4 måneder eller er idømt fængselsstraf for overtrædelse af opholds-, melde- eller underretningspligten, og som i den forbindelse er udvist af landet, skal udsendes straks, jf. straffuldbyrdelseslovens § 75 a, stk. 1.

Straffuldbyrdelsen genoptages, hvis en udlænding, der har fået afbrudt straffuldbyrdelsen med henblik på straksudsendelse, på ny uden lovligt grundlag opholder sig her i landet inden for 5 år efter udsendelsen blev gennemført, jf. straffuldbyrdelseslovens § 77, stk. 2.

2.5.2. Justitsministeriets og Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

UDKAST

Straffuldbyrdelseslovens bestemmelser om straksudsendelse med deraf følgende afbrydelse af straffuldbyrdelsen blev indsat ved lov nr. 982 af 26. maj 2021 om hjemrejse for udlændinge uden lovligt ophold (hjemrejseloven). Intentionen med reglerne var at videreføre de dagældende regler i udlændingeloven om straksudsendelse af udlændinge idømt fængselsstraf for overtrædelse af opholds-, melde- eller underretningspligten, dog således, at reglerne fremover også skulle gælde for udlændinge idømt fængselsstraf i op til 4 måneder for andre lovovertrædelser, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 203 som fremsat, side 81ff.

Justitsministeriet og Udlændinge- og Integrationsministeriet er efter vedtagelsen af hjemrejseloven blevet opmærksom på, at lovændringen har medført utilsigtede ændringer af reglerne om straksudsendelse med deraf følgende afbrydelse af straffuldbyrdelsen. Ved lovændringen blev der bl.a. indsat en betingelse om, at der kun kan ske straksudsendelse med deraf følgende strafafbrydelse, hvis udlændingen i forbindelse med fængselsstraffen er blevet udvist af landet. Betingelsen er ny i forhold til de dagældende regler i udlændingeloven, som fandt anvendelse for udlændinge uden lovligt ophold i landet.

Betingelsen har den utilsigtede konsekvens, at reglerne ikke finder anvendelse, med mindre den pågældende udlænding i forbindelse med fængselsstraffen er udvist af landet, hvilket ikke nødvendigvis vil være tilfældet.

Det er efter Justitsministeriets og Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse uhensigtsmæssigt, hvis reglerne alene kan finde anvendelse i tilfælde, hvor udvisning er sket i forbindelse med idømmelse af den fængselsstraf, som udlændingen skal afsone eller afsoner på tidspunktet for Hjemrejsestyrelsens beslutning om, at der skal ske straksudsendelse med deraf følgende strafafbrydelse. Reglerne bør således kunne finde anvendelse i alle tilfælde, hvor udlændingen er idømt ubetinget fængselsstraf i op til 4 måneder, og hvor det påhviler udlændingen at udrejse som følge af en udvisning. Det vil f.eks. kunne være, hvor udlændingen tidligere er udvist, men hvor domstolene måtte nå frem til, at der i forbindelse med den idømte fængselsstraf, som danner grundlag for Hjemrejsestyrelsens beslutning om straksudsendelse, ikke skal ske udvisning.

Derudover er Justitsministeriet og Udlændinge- og Integrationsministeriet efter vedtagelsen af hjemrejseloven blevet opmærksom på, at der ved lovændringen er sket en utilsigtet lempelse af reglerne om genoptagelse eller iværksættelse af strafafsoning ved genindrejse.

Ved lovændringen blev der utilsigtet indsat en betingelse om, at udlændinge, der efter udsendelsen på ny opholder sig her i landet inden for fem år, skal opholde sig uden lovligt grundlag, før der kan ske iværksættelse eller genoptagelse af straffuldbyrdelsen. Kravet er nyt i forhold til de dagældende regler i udlændingeloven og har medført en lempelse af reglerne for de udlændinge, der lovligt kan indrejse i Danmark inden udløbet af femårsperioden. Det kan f.eks. være en person omfattet af EU-reglerne, der i forbindelse med udvisningen er blevet meddelt et indrejseforbud på mindre end 5 år, som efter omstændighederne kan indrejse med lovligt ophold. En sådan lempelse af reglerne var ikke tilsigtet.

UDKAST

Justitsministeriet og Udlændinge- og Integrationsministeriet finder det ikke rimeligt, at visse udlændinge kan opnå strafeftergivelse allerede inden udløbet af femårsperioden.

Det bemærkes, at den utilsigtede lempelse ikke har medført, at nogle udlændinge har opnået strafeftergivelse, da en udlænding, som er udsendt efter lovændringen trådte i kraft den 1. juni 2021, vil være meddelt et indrejseforbud af en varighed på minimum 2 år.

Endvidere finder Justitsministeriet og Udlændinge- og Integrationsministeriet, at det bør præciseres, at muligheden for at afbryde straffuldbyrdelsen af fængselsstraf for en udvist udlænding med henblik på straks at kunne udsende den pågældende skal gælde for udlændinge, der er idømt en ubetinget fængselsstraf for overtrædelse af hjemrejselovens § 12, stk. 2-4, eller § 13, stk. 2 eller 4, samt udlændinge, der er idømt ubetinget fængselsstraf i op til 4 måneder. Hensynet til at udsende udlændingen af landet bør således efter ministeriernes opfattelse i en række tilfælde veje tungere end hensynet til, at den pågældende udlænding skal afsone sin straf fuldt ud. Det gælder, når der er tale om en ubetinget straf for overtrædelse af de udlændingeretlige pligter, der netop er fastsat med henblik på at sikre, at myndighederne har kendskab til den pågældendes opholdssted med henblik på at kunne sikre udsendelse. Det gælder endvidere, når der er tale om, at en udlænding er idømt en kortvarig ubetinget frihedsstraf på op til 4 måneder for andre lovovertrædelser. Det afgørende er, at udsendelse af den udviste udlænding kan blive effektueret, når muligheden herfor opstår.

2.5.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at reglerne om straksudsendelse med deraf følgende afbrydelse af straffuldbyrdelsen ændres således, at de bringes i overensstemmelse med de tidligere gældende regler i udlændingeloven om straksudsendelse af udlændinge, der afsoner straf for overtrædelse af opholds-, melde- eller underretningspligten, dog således, at reglerne også skal finde anvendelse for udlændinge, som er idømt ubetinget fængselsstraf i op til fire måneder og som er udvist af landet.

Den foreslåede ordning indebærer, at der vil kunne ske straksudsendelse med deraf følgende afbrydelse af straffuldbyrdelsen, uanset om udlændingen i forbindelse med den fængselsstraf, der danner grundlag for Hjemrejsestyrelsens beslutning om straksudsendelse, samtidig er blevet udvist.

Der vil således kunne ske strafafbrydelse i de tilfælde, hvor en udlænding enten er idømt en ubetinget fængselsstraf i op til 4 måneder og udvist af landet eller er idømt fængselsstraf for overtrædelse af opholds-, melde- eller underretningspligten. Det vil under alle omstændigheder være et krav, at udsendelsen kan gennemføres straks. Det vil således fortsat være en forudsætning, at de udlændinge, der er idømt en ubetinget fængselsstraf i op til 4 måneder, er udvist, men det vil ikke være en forudsætning, at udvisningen er sket i forbindelse med den idømte fængselsstraf, der danner grundlag for Hjemrejsestyrelsens beslutning om straksudsendelse. Udvisning vil både kunne være sket administrativt og ved dom.

UDKAST

For de udlændinge, der er idømt ubetinget fængselsstraf for overtrædelse af hjemrejselovens bestemmelser om opholds-, melde- eller underretningspligten, vil det ikke være en betingelse for udsendelse, at den pågældende udlænding er udvist. Fælles for denne persongruppe er nemlig, at der altid vil være truffet en tilbagesendelsesafgørelse, og at de pågældende udlændinge som konsekvens heraf vil være forpligtet til at udrejse efter endt afsoning.

Med den foreslåede ordning præciseres det, at fuldbyrdelsen af fængselsstraffen afbrydes, hvis Hjemrejsestyrelsen bestemmer, at en udlænding, som er idømt ubetinget fængselsstraf for overtrædelse af hjemrejselovens § 12, stk. 2-4, eller § 13, stk. 2 eller 4, skal udsendes straks. Ordningen gælder således afbrydelse af straffuldbyrdelsen for udlændinge, der afsoner en straf for overtrædelse af opholds-, melde- eller underretningspligten, uanset straffens længde.

Derudover præciseres det, at ordningen finder anvendelse for udlændinge, der er idømt op til 4 måneders ubetinget fængsel. Ordningen omfatter også tilfælde, hvor den pågældende er idømt en ubetinget fængselsstraf på op til 4 måneder samtidig med, at dommen er gjort delvist betinget således, at der udover (op til) 4 måneders ubetinget fængsel også idømmes betinget fængselsstraf. Det kan f.eks. være tilfælde, hvor der er idømt 6 måneders fængsel, men hvor kun 4 måneder er gjort ubetinget. Endvidere indebærer ordningen, at betingelsen også er opfyldt, hvis der idømmes 6 måneders fængsel, hvoraf de 4 måneder gøres betinget. Der er alene tale om en præcisering, og forslaget indebærer således ikke indholdsmæssige ændringer.

Det foreslås desuden, at der vil kunne ske iværksættelse eller genoptagelse af straffuldbyrdelsen for udlændinge, der på ny opholder sig her i landet, inden for 5 år efter gennemførelse af udsendelsen, uanset om udlændingen opholder sig her i landet på lovligt grundlag.

Ændringen skal ses i lyset af, at afbrydelsen af straffuldbyrdelsen efter udløbet af femårsperioden indebærer eftergivelse af straffen. Ændringen skal desuden ses i lyset af, at det også tidligere efter dagældende ordning i udlændingeloven har været tilfældet.

Der henvises til lovforslagets § 4, nr. 1 og 2, og bemærkningerne hertil.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringsmæssige konsekvenser for det offentlige

[Under udarbejdelse/afklaring]

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

Lovforslaget forventes ikke at medføre økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget forventes ikke at medføre administrative konsekvenser for borgerne.

UDKAST

6. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen klimamæssige konsekvenser.

7. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljø- eller naturmæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

En unionsborger og dennes familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig i andre medlemsstater følger af artikel 21, stk. 1, i Traktaten om den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF), som er nærmere udmøntet i opholdsdirektivet (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område). Reglerne finder tillige anvendelse for EØS-borgere og schweiziske statsborgere.

Opholdsdirektivet indeholder i kapitel VI bestemmelser, som indebærer, at unionsborgere og deres familiemedlemmer, som har ophold i en anden medlemsstat efter reglerne om fri bevægelighed, efter omstændighederne kan udvises af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

For så vidt angår indrejseforbud giver opholdsdirektivets artikel 32, stk. 1, udlændinge omfattet af EU-reglerne ret til at ansøge om ophævelse af et indrejseforbud, efter udløbet af en rimelig frist afhængig af omstændighederne, dog under alle omstændigheder efter tre år regnet fra gennemførelsen af den endelige afgørelse om indrejseforbud. Bestemmelsen er gennemført ved udlændingelovens § 32, stk. 7, hvorefter et indrejseforbud, der er meddelt en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, ophæves efter ansøgning, hvis den pågældendes personlige adfærd ikke længere kan anses for at udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel imod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed. I vurderingen inddrages enhver ændring af de forhold, der begrundede udstedelsen af indrejseforbuddet. Der skal tages stilling til en ansøgning om ophævelse af indrejseforbuddet inden 6 måneder fra ansøgningens indgivelse.

Opholdsdirektivet regulerer ikke varigheden af et meddelt indrejseforbud eller den eventuelle betydning heraf ved prøvelsen af, om en allerede meddelt udvisningsafgørelse kan opretholdes.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder på denne baggrund, at spørgsmålet om forkortelse af et meddelt indrejseforbud i forbindelse med en fornyet prøvelse af en udvisningsafgørelse, henhører under national kompetence, og at forslaget om at indsætte et stk. 10 i udlændingelovens § 32, om at forkorte varigheden af et meddelt indrejseforbud i forbindelse med en afgørelse efter §§ 50-50 b, må anses for forenelig med EU-retten.

UDKAST

Det bemærkes hertil, at adgangen til at forkorte et indrejseforbud for udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, i forbindelse med en afgørelse efter §§ 50 – 50 b, ikke har betydning for de pågældende udlændinges adgang til at ansøge om at få ophævet et indrejseforbud i medfør af udlændingelovens § 32, stk. 7.

Det bemærkes endelig, at det følger af opholdsdirektivets artikel 15, stk. 3, at det udelukkende er i tilfælde, hvor en unionsborger eller dennes familiemedlemmer er udvist af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, jf. opholdsdirektivets kapitel VI, at udsendelsesafgørelsen kan ledsages af et indrejseforbud. Bestemmelsen er gennemført ved udlændingelovens § 32, stk. 2.

9. Hørte myndigheder og organisationer mv.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 3. marts 2022 til den 11. marts 2022 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

ACE Denmark Akkrediteringsinstitutionen, Advokatrådet (Advokatsamfundet), Amnesti Nu, Amnesty International, Asylret, Bedsteforældre for Asyl, Beredskabsstyrelsen, Beskæftigelsesrådet, Beskæftigelsesrådets Ydelsesudvalg, Centralorganisationernes Fællesudvalg (CFU), Danes Worldwide, Danish Biometrics, Danmarks Biblioteksforening, Danmarks Rejsebureau Forening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Erhverv, Dansk Flygtningehjælp, Dansk Handicaporganisation (DSI), Dansk Missionsråd, Dansk PEN, Dansk Socialrådgiverforening, Dansk Tyrkisk Islamisk Stiftelse, Danske Advokater, Danske Handicaporganisationer, Danske Rederier, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, Den Danske Europabevægelse, Den Danske Helsinki-Komité for Menneskerettigheder, Den Katolske Kirke i Danmark, Det Centrale Handicapråd, Det Kriminalpræventive Råd, DFUNK – Dansk Flygtningehjælp Ungdom, DIGNITY – Dansk Institut Mod Tortur, Direktoratet for Kriminalforsorgen, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Finans Danmark, Finansrådet, Flygtningenævnet, Folkehøjskolernes Forening i Danmark, Foreningen af Offentlige Anklagere, Foreningen af Udlændingeretsadvokater, FrikirkeNet, Færøernes Landsstyre, Naalakkersuisut (Grønlands Selvstyre), HK/Danmark, Indvandrermedicinsk klinik, Odense Universitetshospital, Indvandreradgivningen, Institut for Menneskerettigheder, International Organization for Migration (IOM), Jobrådgivernes brancheforening, Journalistforbundet, Justitia, Kirkernes Integrationstjeneste, KL – Kommunernes Landsforening, Knud Vilby (på vegne af Fredsfonden), Kommunernes Revision, Kriminalforsorgsforeningen, Kristelig Arbejdsgiverforening, Kvindernes Internationale Liga for Fred og Frihed (Kvindefredsligaen), Københavns Universitet (Det Juridiske Fakultet), Landsforeningen Adoption & Samfund, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Landsforeningen af nuværende og tidligere psykiatribrugere, Landsforeningen KRIM, Landsforeningen SIND, Landsorganisation af kvindekrisecentre (LOKK), Mellempfolkeligt Samvirke, Plums Fond for fred økologi og bæredygtighed (Tidl. Fredsfonden), PRO-Vest, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Østre Landsret, PTU – Livet efter ulykken, Refugees Welcome, Retspolitisk Forening, Rigsadvokaten, Rigspolitiet, Røde Kors, Rådet for Etniske Minoriteter, Samtlige byretter, SOS

UDKAST

Racisme, Udlændingenævnet, Ældresagen, Ægteskab uden grænser, 3F, 3F Privat Service, Hotel og Restauration (3F PSHR).

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	[Under udarbejdelse]	[Under udarbejdelse]
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	[Under udarbejdelse]	[Under udarbejdelse]
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	[Under udarbejdelse]	[Under udarbejdelse]
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	[Under udarbejdelse]	[Under udarbejdelse]
Administrative konsekvenser for borgerne	[Under udarbejdelse]	[Under udarbejdelse]
Klimamæssige konsekvenser	[Under udarbejdelse]	[Under udarbejdelse]
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	[Under udarbejdelse]	[Under udarbejdelse]
Forholdet til EU-retten	<p>Det vurderes, at forslaget om, at varigheden af et meddelt indrejseforbud kan forkortes i forbindelse med fornyet prøvelse af en udvisningsafgørelse, henhører under national kompetence og derfor kan gennemføres inden for rammerne af opholdsdirektivet (direktiv 2004/38/EF).</p> <p>Lovforslaget berører ikke den særlige adgang for udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, til at ansøge om at få ophævet et indrejseforbud efter udlændingelovens § 32, stk. 7.</p>	
Er i strid med de principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/ Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)	Ja	Nej X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

UDKAST

Til § 1

Til nr. 1

Udlændingelovens regler i § 32 om at en udlænding kan meddeles et indrejseforbud regulerer blandt andet, hvilken varighed et indrejseforbud meddeles for, at der kan undlades at meddele et indrejseforbud, at et indrejseforbud kan ophæves, og at et indrejseforbud kan bortfalde.

Det foreslås, at der i udlændingelovens § 32 som et nyt *stk. 10*, indsættes en bestemmelse, hvorefter varigheden af et indrejseforbud, der er meddelt i medfør af § 32, stk. 1, nr. 1 og stk. 2, kan forkortes, hvis varigheden af det meddelte indrejseforbud er af afgørende betydning for, at opretholdelsen af udvisningen, jf. §§ 50-50 b, vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Baggrunden for forslaget er, at det efter ordlyden i udlændingelovens regler om indrejseforbud er usikkert, om varigheden af et allerede meddelt indrejseforbud kan forkortes i forbindelse med en efterfølgende prøvelse af udvisningen. Formålet med forslaget er derfor at sikre, at varigheden af et indrejseforbud kan forkortes i forbindelse med en domstolsprøvelse af, hvorvidt en udvisning skal opretholdes eller ej.

Forslaget indebærer således, at domstolene vil kunne forkorte varigheden af et indrejseforbud i forbindelse med en prøvelse efter udlændingelovens §§ 50-50 b, hvis varigheden af det allerede meddelte indrejseforbud betyder, at en opretholdelse af udvisningen med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. dog udlændingelovens § 26 b.

Der vil således være mulighed for at forkorte varigheden af et meddelt indrejseforbud ved en prøvelse efter udlændingelovens § 50, som er en prøvelse af udvisningen, der kan finde sted forud for effektueringen af udvisningen. Der vil endvidere være mulighed for at forkorte varigheden af et meddelt indrejseforbud ved en prøvelse af udvisningen efter udlændingelovens § 50 a, som er en obligatorisk prøvelse i tilfælde, hvor udlændingen er idømt en foranstaltningsdom. Der vil endelig være mulighed for at forkorte varigheden af et meddelt indrejseforbud ved en prøvelse af udvisningen efter udlændingelovens § 50 b, som er en obligatorisk prøvelse forbeholdt udlændingekomplekset af EU-reglerne.

Som udgangspunkt vil varigheden af et meddelt indrejseforbud ikke skulle forkortes. Det er således alene i tilfælde, hvor varigheden af et meddelt indrejseforbud vil have selvstændig og afgørende betydning for, om en udvisning vil kunne opretholdes uden at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Domstolene vil i forbindelse med en prøvelsen efter udlændingelovens §§ 50-50 b af egen drift skulle påse, om et meddelt indrejseforbud har en varighed, der medfører, at opretholdelsen af

UDKAST

udvisningen med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, og om dette vil kunne imødekommes ved at forkorte varigheden af det meddelte indrejseforbud.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.2.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Det fremgår af udlændingelovens § 46, stk. 1, at afgørelser efter udlændingeloven træffes af Udlændingestyrelsen, med undtagelse af de tilfælde, der fremgår af bestemmelsens stk. 2-5 og 9 og af § 4 d, stk. 3 og 4, § 9, stk. 26, 27 og 36-38, §§ 46 a-49, § 50, § 50 a, § 51, stk. 2, 2. pkt., § 56 a, stk. 1-5, § 58 i og § 58 j, jf. dog § 58 d, 2. pkt.

Det foreslås at ændre udlændingelovens § 46, stk. 1, således at der også henvises til § 50 b.

Baggrunden for ændringen er, at afgørelser om ophævelse eller fastholdelse af udvisningsafgørelser efter udlændingelovens § 50, § 50 a og § 50 b træffes af retten. Da udlændingelovens § 50 b blev indført ved lov nr. 302 af 19. april 2006 (Fremrykket ansøgningstidspunkt i sager om humanitær opholdstilladelse, indberetningspligt ved mistanke om genopdragelsesrejser, begrænsning af adgangen til familiesammenføring for personer, der er dømt for børnebortførelse, ændrede regler om undervisning og aktivering af voksne asylansøgere m.v.) og da efterfølgende ændringer i udlændingelovens § 46, stk. 1, blev gennemført, blev der ved en fejl ikke blevet foretaget en konsekvensændring af bestemmelsen med tilføjelse af en henvisning til udlændingelovens § 50 b.

Der er tale om en konsekvensændring, som ikke medfører ændringer i gældende ret.

Til nr. 3

Det fremgår af udlændingelovens § 50, stk. 1, 1. pkt., at hvis en udvisning ikke er iværksat, jf. § 49 kan en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning.

Det foreslås, at udlændingelovens § 50, stk. 1, 1. pkt., ændres således, at en udlænding i forbindelse med en prøvelse efter bestemmelsen også vil kunne få prøvet spørgsmålet om varigheden af det ved udvisningen meddelte indrejseforbud.

Baggrunden for forslaget skal ses i lyset af den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 32, stk. 10, hvor det foreslås at indføre en adgang til at forkorte varigheden af et meddelt indrejseforbud, hvis varigheden af det meddelte indrejseforbud er af afgørende betydning for, om en udvisning vil kunne opretholdes uden at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

UDKAST

Forslaget indebærer, at domstolene i forbindelse med en prøvelse efter udlændingelovens § 50, stk. 1, vil skulle tage stilling til, om varigheden af et meddelt indrejseforbud kan forkortes i de tilfælde, hvor en udvisning som udgangspunkt ikke kan opretholdes på grund af ændringer i udlændingens forhold. Vil udvisningen kunne opretholdes ved i stedet at forkorte varigheden af det indrejseforbud, som blev meddelt i forbindelse med den oprindelige udvisning, vil domstolene skulle forkorte indrejseforbuddet og undlade at ophæve udvisningen.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4

Det fremgår af udlændingelovens § 50, stk. 1, 1. pkt., at hvis en udvisning ikke er iværksat, jf. § 49, stk. 1, kan en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning. Det fremgår videre af udlændingelovens § 50, stk. 1, 2. pkt., at begæring efter 1. pkt., tidligst kan fremsættes 6 måneder før og skal fremsættes senest 2 måneder før, udvisningen kan forventes iværksat.

Det foreslås, at udlændingelovens § 50, stk. 1, 2. pkt., ændres således, at en begæring efter 1. pkt., tidligst, medmindre der foreligger ganske særlige grunde, kan fremsættes 6 måneder før og skal fremsættes senest 2 måneder før, udvisningen kan forventes iværksat.

Baggrunden for forslaget er, at der efter bestemmelsen skal være udsigt til, at udvisningen kan iværksættes. Det er endvidere forudsat, at der alene er adgang til én retlig prøvelse, jf. Folketingstidende 1997-98, 2. samling, tillæg A, side 1565. I praksis er der dog under henvisning til Danmarks internationale forpligtelser i nogle tilfælde givet tilladelse til at få prøvet udvisningen, selvom der ikke var udsigt til udsendelse af udlændingen, ligesom der i nogle tilfælde er givet tilladelse til mere end én retlig prøvelse

For at overholde Danmarks internationale forpligtelser vil domstolene allerede i dag være forpligtede til at ophæve en udvisning, der med sikkerhed er i strid med Danmarks internationale forpligtelser, og uanset om udlændingen opfylder de frister, der er fastsat i bestemmelsen. Det afgørende er, om der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, og om ændringerne medfører, at udvisningen med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Lovgivningen bør således udtrykkeligt tage højde for de situationer.

Forslaget indebærer, at en begæring om udvisningsafgørelsens ophævelse – uanset de i bestemmelsen fastsatte frister – i ganske særlige tilfælde vil kunne indbringes for retten, hvis dette er påkrævet for at kunne overholde Danmarks internationale forpligtelser.

Adgangen til at få prøvet spørgsmålet om udvisningens ophævelse vil som udgangspunkt fortsat skulle begrænses til én retlig prøvelse i overensstemmelse med de i bestemmelsen fastsatte frister.

UDKAST

Det forudsættes således, at adgangen til at få prøvet spørgsmålet om ophævelse af udvisningen fortsat skal være yderst begrænset.

Ganske særlige grunde vil kunne foreligge i tilfælde, hvor en udlænding er på tålt ophold, og hvor udsendelsen ikke kan ske tvangsmæssigt, jf. udlændingelovens § 31. Det forhold, at det er usikkert eller ikke endeligt fastlagt, hvornår udsendelse kan finde sted, vil dog ikke i sig selv kunne føre til, at der foreligger ganske særlige grunde. Afgørende er, om det er påkrævet for at kunne overholde Danmarks internationale forpligtelser

Ganske særlige grunde vil endvidere kunne foreligge i tilfælde, hvor udlændingen allerede én gang har fået prøvet spørgsmålet om ophævelse af udvisningsafgørelsen, men hvor det er åbenbart, at der efterfølgende er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, at det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at opretholde udvisningen. En udlænding vil således kunne meddeles mere end én prøveadgang, hvis det med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser – på grund af udlændingens ændrede forhold – at opretholde udvisningen. Det vil f.eks. kunne være, hvis udlændingen efterfølgende er blevet alvorligt syg – fysisk såvel som psykisk – eller har været udsat for en alvorlig ulykke, og hvor det er åbenbart, at udlændingens omstændigheder har ændret sig i en sådan grad, at det vil kunne være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at opretholde udvisningen. Det vil f.eks. også kunne omfatte situationer, hvor udlændingen i perioden efter den første prøvelse af om udvisningen skal ophæves har fået et barn, og hvor der måtte skulle tages særligt hensyn til barnet, herunder på grund af sygdom hos barnet eller barnets forsørger, således at det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at opretholde udvisningen.

Ganske særlige grunde vil derudover kunne omfatte tilfælde, hvor de EU-retlige principper for udvisning af unionsborgere og udlændinge omfattet af EU-reglerne, tilsiger det. Det betyder, at der kan være tilfælde, som ikke er omfattet af § 50 b, hvor det kan være nødvendigt at foretage en ny, ajourført vurdering af, om »begrundelsen i den offentlige orden eller sikkerhed«, de »alvorlige hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed«, eller hvorvidt afgørelsen er »bydende nødvendig af hensyn til den offentlige sikkerhed«, fortsat er til stede, herunder om unionsborgerens eller udlændingens adfærd fortsat udgør en reel og umiddelbar trussel mod en grundlæggende samfundsinteresse, jf. dom af 17. april 2018 i de forenede sager C-316/16, B, og C-424/16, Vomero, præmis 91 - 94.

Det kan ikke udelukkes, at ganske særlige grunde også vil kunne foreligge i andre tilfælde end de anførte.

Det vil være en forudsætning, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, og at de væsentlige ændringer skyldes omstændigheder, der er indtrådt efter udvisningsafgørelsen. Det vil endvidere være en forudsætning, at de væsentligt ændrede forhold er afgørende for, om opretholdelse af en udvisning med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. dog udlændingelovens § 26 b. Ved vurderingen af, om der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, vil vurderingen skulle foretages i medfør af udlændingelovens § 26, stk. 1,

UDKAST

hvis udlændingen er udvist efter udlændingelovens § 25 c, mens den for udlændinge, der er udvist efter udlændingelovens §§ 22-24 og § 25, vil skulle foretages i medfør af udlændingelovens § 26, stk. 2. Dette gælder allerede i dag, jf. udlændingelovens § 50, stk. 1, 1. pkt.

I medfør af udlændingelovens § 50, stk. 2, 2. pkt., kan begæringen, jf. stk. 1, afvises af retten, hvis det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Retten vil således kunne afvise begæringen om prøvelse af en afgørelse om udvisning, hvis det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.3.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5

Det fremgår af udlændingelovens § 50, stk. 2, 4. pkt., at retten, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, kan bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. Det fremgår endvidere af § 50, stk. 2, 5. pkt., at § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.

Det foreslås at ændre udlændingelovens § 50, stk. 2, 5. pkt., således at der også henvises til hjemrejselovens §§ 11 og 12.

Baggrunden for forslaget er, at dele af udlændingelovens § 34 (foranstaltninger for at sikre en udlændings tilstedeværelse og meldepligt) blev ophævet ved lov nr. 982 af 26. maj 2021, og videreført i hjemrejselovens §§ 11 (foranstaltninger for at sikre en udlændings tilstedeværelse) og 12 (meldepligt). Således kan der i medfør af udlændingelovens § 34 nu alene pålægges foranstaltninger og meldepligt over for udlændinge, for hvem der endnu ikke er truffet afgørelse om afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse. Pålæg af foranstaltninger og meldepligt over for udlændinge, der har modtaget en endelig afgørelse om, at de ikke skal opholde sig i Danmark, og til udlændingen udrejser eller udsendes, pålægges i medfør af hjemrejselovens §§ 11 og 12. Ved en fejl blev der ikke indsat en henvisning til hjemrejselovens §§ 11 og 12 i udlændingelovens § 50, stk. 2, 5. pkt.

Forslaget indebærer, at retten vil kunne træffe bestemmelse om pålæg af mindre indgribende foranstaltninger end frihedsberøvelse over for udlændinge omfattet af udlændingelovens § 34 og over for udlændinge omfattet af hjemrejselovens §§ 11 og 12.

Der er tale om en konsekvensændring som følge af hjemrejseloven, der trådte i kraft den 1. juni 2021. Der er med konsekvensændringen tilsigtet en videreførelse af gældende ret.

Til nr. 6

UDKAST

Det fremgår af udlændingelovens § 50 a, stk. 1, at hvis en udvisning, er sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted.

Det foreslås, at der i udlændingelovens § 50 a, stk. 1, som 2. pkt. indsættes en henvisning til, at domstolene i forbindelse med prøvelsen efter 1. pkt., skal tage stilling til, om der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, og om ændringerne er så væsentlige, at udvisningen skal ophæves eller varigheden af det meddelte indrejseforbud skal forkortes.

Baggrunden for forslaget er, at Menneskerettighedsdomstolen i sagen Savran mod Danmark har statueret krænkelse af EMRK artikel 8, idet de nationale domstole ikke havde foretaget en tilstrækkelig prøvelse med inddragelse af alle relevante forhold i forbindelse med prøvelsen efter udlændingelovens § 50 a, stk. 1. Det bør på den baggrund fremgå tydeligt af bestemmelsen, at domstolene skal foretage en vurdering af, hvorvidt udvisningen skal ophæves på grund af væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. udlændingelovens § 26.

Formålet med forslaget er at sikre, at det af lovgivningen tydeligt fremgår, at domstolene i forbindelse med en prøvelse efter udlændingelovens § 50 a, stk. 1, foretager en vurdering af alle relevante forhold.

Forslaget skal desuden ses i lyset af forslaget om at indsætte et stk. 10 i udlændingelovens § 32, hvor det foreslås at indføre en adgang til at forkorte varigheden af et meddelt indrejseforbud, hvis varigheden af det meddelte indrejseforbud er af afgørende betydning for, om en udvisning vil kunne opretholdes.

Forslaget indebærer, at domstolene i forbindelse med en prøvelse efter udlændingelovens § 50 a, stk. 1, som hidtil vil skulle foretage en vurdering af, hvorvidt udlændingens helbredsmæssige forhold taler imod, at udsendelse finder sted. Vil udsendelsen være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 3, på grund af udlændingens helbredsmæssige forhold, vil retten som hidtil skulle ophæve udvisningen. Det tilsigtes ingen ændringer i den vurdering, som retten allerede foretager i medfør af EMRK artikel 3.

Forslaget indebærer derudover, at domstolene i forbindelse med en prøvelse efter udlændingelovens § 50 a ligeledes vil skulle foretage en vurdering af, om udvisningen skal ophæves på grund af væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. udlændingelovens § 26. Dette indebærer, at vurderingen vil skulle ske efter de i udlændingelovens § 26, stk. 1, opregnede hensyn, hvis udlændingen er udvist efter udlændingelovens § 25 c. Er udlændingen derimod udvist efter udlændingelovens §§ 22-24, skal vurderingen foretages i medfør af udlændingelovens § 26, stk. 2, og udvisningen vil således skulle ophæves, hvis opretholdelse af udvisningsafgørelsen med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. dog § 26 b.

UDKAST

Domstolene vil i den forbindelse bl.a. skulle inddrage kriminalitetens art og grovhed, varigheden af udlændingens ophold i Danmark, ændringer i udlændingens personlige og helbredsmæssige forhold, udlændingens tilknytning til Danmark og modtagerlandet m.v. Det bemærkes dog, at der i forbindelse med den samlede proportionalitetsafvejning alene kan lægges begrænset vægt på karakteren og grovheden af kriminaliteten, hvis udlændingen led af psykisk sygdom på tidspunktet for den begåede kriminalitet, og derfor var uegnet til straf i medfør af straffelovens § 16, jf. Savran mod Danmark, præmis 194.

Domstolene vil endvidere skulle lægge vægt på, om der er sket en forbedring i perioden fra den begåede kriminalitet og frem til tidspunktet, hvor udvisningen prøves på ny. Det vil således bl.a. skulle indgå, om udlændingen har ændret adfærd i den efterfølgende periode, og om udlændingen har haft gavnlige effekter af den idømte behandlingsdom, herunder risikoen for at begå ny kriminalitet. jf. Savran mod Danmark, præmis 197.

Forslaget indebærer endvidere, at domstolene i forbindelse med en prøvelse efter udlændingelovens § 50 a, stk. 1, vil skulle tage stilling til, om varigheden af et meddelt indrejseforbud kan forkortes i de tilfælde, hvor en udvisning som udgangspunkt skal ophæves på grund af ændringer i udlændingens forhold. Hvis udvisningen vil kunne opretholdes ved i stedet at forkorte varigheden af det indrejseforbud, som blev meddelt i forbindelse med udvisningen, vil retten skulle forkorte indrejseforbuddet og opretholde udvisningen.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.1.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 7

Det fremgår af udlændingelovens § 50 a, stk. 2, 1. pkt., at hvis en udlænding er udvist, og som uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde er undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse, indbringer anklagemyndigheden i forbindelse med udskrivning fra hospital spørgsmålet om ophævelse af udvisningen i retten. Hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand taler afgørende imod, at udsendelse finder sted, ophæver retten udvisningen, jf. § 50, stk. 2, 2. pkt.

Det foreslås, at der i udlændingelovens § 50 a, stk. 2, 2. pkt., indsættes en henvisning til, at domstolene i forbindelse med prøvelsen ligeledes skal tage stilling til, om der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26. Det foreslås endvidere, at der indsættes en henvisning til, at domstolene vil kunne forkorte varigheden af det meddelte indrejseforbud.

Baggrunden for forslaget er, at Menneskerettighedsdomstolen i sagen Savran mod Danmark har statueret krænkelse af EMRK artikel 8, idet de nationale domstole ikke havde foretaget en tilstrækkelig prøvelse med inddragelse af alle relevante forhold i forbindelse med prøvelsen efter udlændingelovens § 50 a, stk. 1. Det bør på den baggrund fremgå tydeligt af bestemmelsen, at domstolene skal foretage en vurdering af, hvorvidt udvisningen skal ophæves på grund af væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. udlændingelovens § 26.

UDKAST

Formålet med forslaget er at sikre, at det tydeligt fremgår af lovgivningen, at domstolene i forbindelse med en prøvelse efter udlændingelovens § 50 a, stk. 1, foretager en vurdering af alle relevante forhold.

Forslaget skal desuden ses i lyset af forslaget om at indsætte et stk. 10 i udlændingelovens § 32, hvor det foreslås at indføre en adgang til at forkorte varigheden af et meddelt indrejseforbud, hvis varigheden af det meddelte indrejseforbud er af afgørende betydning for, om en udvisning vil kunne opretholdes.

Forslaget indebærer, at domstolene i forbindelse med en prøvelse efter udlændingelovens § 50 a, stk. 2, som hidtil vil skulle foretage en vurdering af, hvorvidt effektueringen af udvisningen vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 3. Hvis udsendelsen vil være i strid med EMRK artikel 3 på grund af udlændingens helbredsmæssige forhold, vil retten som hidtil skulle ophæve udvisningen. Det tilsigtes ingen ændringer i den vurdering, som retten allerede foretager i medfør af EMRK artikel 3.

Forslaget indebærer videre, at domstolene i forbindelse med en prøvelse efter udlændingelovens § 50 a, stk. 2, ligeledes vil skulle foretage en vurdering af, om udvisningen skal ophæves på grund af væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. udlændingelovens § 26. Dette indebærer, at vurderingen vil skulle ske efter de i udlændingelovens § 26, stk. 1, opregnede hensyn, hvis udlændingen er udvist efter udlændingelovens § 25 c. Er udlændingen derimod udvist efter udlændingelovens §§ 22-24, skal vurderingen foretages i medfør af udlændingelovens § 26, stk. 2, og udvisningen vil således skulle ophæves, hvis opretholdelse af udvisningsafgørelsen med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. dog § 26 b.

Domstolene vil i den forbindelse bl.a. skulle inddrage kriminalitetens art og grovhed, varigheden af udlændingens ophold i Danmark, ændringer i udlændingens personlige og helbredsmæssige forhold, udlændingens tilknytning til Danmark og modtagerlandet m.v. Det bemærkes dog, at karakteren og alvoren af den begåede kriminalitet ikke vil skulle indgå med samme styrke, hvis udlændingen led af psykisk sygdom på tidspunktet for den begåede kriminalitet, jf. Savran mod Danmark, præmis 194.

Domstolene vil endvidere skulle lægge vægt på, om der er sket en forbedring i perioden fra den begåede kriminalitet og frem til tidspunktet, hvor udvisningen prøves på ny. Det vil således bl.a. skulle indgå, om udlændingen har ændret adfærd i den efterfølgende periode, og om udlændingen har haft gavnlige effekter af den idømte behandlingsdom, herunder risikoen for at udlændingen vil begå ny kriminalitet. jf. Savran mod Danmark, præmis 197.

Forslaget indebærer endvidere, at domstolene i forbindelse med en prøvelse efter udlændingelovens § 50 a, stk. 2, vil skulle tage stilling til, om varigheden af et meddelt indrejseforbud kan forkortes i de tilfælde, hvor en udvisning som udgangspunkt ikke kan opretholdes på grund af ændringer i udlændingens forhold. Hvis udvisningen vil kunne opretholdes ved i stedet af forkorte varigheden af

UDKAST

det indrejseforbud, som blev meddelt i forbindelse med udvisningen, vil retten skulle forkorte indrejseforbuddet og opretholde udvisningen.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.1.3 og 2.2.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 8

Efter udlændingelovens § 50 b, stk. 1, har unionsborgere og udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, ret til på anklagemyndighedens initiativ at få prøvet en udvisningsafgørelse, hvis udvisningen ikke er iværksat 2 år efter afgørelsen. Anklagemyndigheden skal i medfør af bestemmelsen indbringe spørgsmålet for retten umiddelbart inden udvisningen kan forventes iværksat. Retten tager i forbindelse hermed stilling til, om udlændingen fortsat udgør en reel trussel for den offentlige orden eller sikkerhed, og i bekræftende fald om forholdene har ændret sig, siden den oprindelige afgørelse om udvisning blev truffet.

Det foreslås, at der i udlændingelovens § 50 b, stk. 1, indsættes en henvisning til, at domstolene i forbindelse med prøvelsen vil kunne forkorte varigheden af det meddelte indrejseforbud.

Forslaget skal ses i lyset af forslaget om at indsætte et stk. 10 i udlændingelovens § 32, hvor det foreslås at indføre en adgang til at forkorte varigheden af et meddelt indrejseforbud, hvis varigheden af det meddelte indrejseforbud er af afgørende betydning for, om en udvisning vil kunne opretholdes.

Forslaget indebærer, at domstolene i forbindelse med en prøvelse efter udlændingelovens § 50 b, stk. 1, vil skulle tage stilling til, om varigheden af et meddelt indrejseforbud kan forkortes i de tilfælde, hvor en udvisning som udgangspunkt ikke kan opretholdes på grund af ændringer i udlændingens forhold. Hvis udvisningen vil kunne opretholdes ved i stedet af forkorte varigheden af det indrejseforbud, som blev meddelt i forbindelse med udvisningen, vil retten skulle forkorte indrejseforbuddet og opretholde udvisningen.

Forslaget ændrer ikke på, at et indrejseforbud, der er meddelt en unionsborger eller udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, kan ophæves i medfør af udlændingelovens § 32, stk. 7.

Særligt for sager om ophævelse efter § 50 b gælder det, at anklagemyndigheden er forpligtet til at indbringe spørgsmålet om ophævelse for domstolene, når udvisningen ikke er effektueret 2 år efter, at udvisningsafgørelsen er truffet, og at retten ikke kan afvise at foretage en prøvelse af, om udvisningen skal ophæves. Dette gælder også i tilfælde, hvor det er åbenbart, at udlændingens forhold ikke har ændret sig. Der skal således ske realitetsbehandling i alle tilfælde.

Udlændingelovens § 50 b finder således alene anvendelse i tilfælde, hvor en udsendelse af en udlænding omfattet af EU-reglerne i forlængelse af f.eks. en fængselsstraf ikke er iværksat 2 år efter udvisningsafgørelsen. I andre tilfælde finder udlændingelovens § 50 anvendelse.

UDKAST

Til nr. 9

Det fremgår af § 50 b, stk. 2, 3. pkt., at retten, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, kan bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. Det fremgår endvidere af § 50 b, stk. 2, 4. pkt., at § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.

Det foreslås at ændre udlændingelovens § 50 b, stk. 2, 4. pkt., således at der også henvises til hjemrejselovens §§ 11 og 12.

Baggrunden for forslaget er, at dele af udlændingelovens § 34 (foranstaltninger for at sikre en udlændings tilstedeværelse og meldepligt) blev ophævet ved lov nr. 982 af 26. maj 2021, og videreført i hjemrejselovens §§ 11 (foranstaltninger for at sikre en udlændings tilstedeværelse) og 12 (meldepligt). Således kan der i medfør af udlændingelovens § 34 nu alene pålægges foranstaltninger og meldepligt over for udlændinge, for hvem der endnu ikke er truffet afgørelse om afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse. Pålæg af foranstaltninger og meldepligt over for udlændinge, der har modtaget en endelig afgørelse om, at de ikke skal opholde sig i Danmark, og til udlændingen udrejser eller udsendes, pålægges i medfør af hjemrejselovens §§ 11 og 12. Ved en fejl blev der ikke indsat en henvisning til hjemrejselovens §§ 11 og 12 i udlændingelovens § 50 b, stk. 2, 4. pkt.

Forslaget indebærer, at retten vil kunne træffe bestemmelse om pålæg af mindre indbringende foranstaltninger end frihedsberøvelse over for udlændinge omfattet af udlændingelovens § 34 og over for udlændinge omfattet af hjemrejselovens §§ 11 og 12.

Der er tale om en konsekvensændring som følge af hjemrejseloven, der trådte i kraft den 1. juni 2021. Der er med konsekvensændringen tilsigtet en videreførelse af gældende ret.

Til nr. 10

Det følger af udlændingelovens § 57, stk. 1, 2. pkt., at anklagemyndigheden i forbindelse med fornyet prøvelse efter § 50 af en beslutning om udvisning indhenter en udtalelse fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Det foreslås at ændre udlændingelovens § 57, stk. 1, 2. pkt., således at der også henvises til § 50 a og § 50 b.

Baggrunden for ændringen er, at domstolene skal kunne få adgang til alle relevante oplysninger vedrørende en udlændings personlige, familiemæssige og øvrige forhold, når domstolene skal vurdere, hvorvidt en udvisning skal ophæves i medfør af udlændingelovens § 50 a. Anklagemyndigheden vil derfor også i forbindelse med prøvelser efter udlændingelovens § 50 a

UDKAST

skulle indhente en udtalelse fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Baggrunden for, at der i bestemmelsen også skal henvises til udlændingelovens § 50 b er, at det af bemærkningerne til udlændingelovens § 50 b fremgår, at anklagemyndigheden, ligesom i sager omfattet af udlændingelovens § 50 til brug for vurderingen af, om der skal nedlægges påstand om stadfæstelse eller ophævelse af udvisningen, kan indhente en udtalelse fra Udlændingestyrelsen, jf. Folketingstidende 2005-06, tillæg A, side 2842.

Ved indførelsen af udlændingelovens § 50 b ved lov nr. 302 af 19. april 2006 (Fremrykket ansøgningstidspunkt i sager om humanitær opholdstilladelse, indberetningspligt ved mistanke om genopdragelsesrejser, begrænsning af adgangen til familiesammenføring for personer, der er dømt for børnebortførelse, ændrede regler om undervisning og aktivering af voksne asylansøgere m.v.) og efterfølgende ændringer i udlændingelovens § 57, er der ved en fejl ikke blevet foretaget en konsekvensændring af bestemmelsen med tilføjelse af en henvisning til udlændingelovens § 50 b.

Forslaget indebærer, at der indføres adgang til, at der ved behandling af sager om udvisning efter udlændingelovens § 50 a, skal indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Forslaget indebærer endvidere, at det præciseres, at der ved behandling af sager om udvisning efter udlændingelovens § 50 b, skal indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Det sikres herved, at vurderingen af sager efter udlændingelovens § 50 b foretages på samme grundlag som sager, der vurderes efter udlændingelovens § 50.

Til nr. 11

Udlændingelovens § 58 angiver, at der ved salær og godtgørelse for udlæg til advokater, der beskikkes efter en række nærmere bestemmelser i udlændingeloven, herunder efter udlændingelovens § 50 og § 50 a, gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

Det foreslås at ændre udlændingelovens § 58, således at der også henvises til § 50 b.

Baggrunden for ændringen er, at der ved indførelsen af udlændingelovens § 50 b ved lov nr. 302 af 19. april 2006 (Fremrykket ansøgningstidspunkt i sager om humanitær opholdstilladelse, indberetningspligt ved mistanke om genopdragelsesrejser, begrænsning af adgangen til familiesammenføring for personer, der er dømt for børnebortførelse, ændrede regler om undervisning og aktivering af voksne asylansøgere m.v.) og efterfølgende ændringer i udlændingelovens § 58 ved en fejl ikke blevet foretaget en konsekvensændring af bestemmelsen med tilføjelse af en henvisning til udlændingelovens § 50 b.

UDKAST

Der er på den baggrund tale om en konsekvensændring.

Til § 2

Det følger af udlændingelovens § 29 c, at en udlænding kan optages på en liste (herefter den nationale sanktionsliste), hvis udlændingen virker som religiøs forkynder eller på anden måde udbreder en religion eller tro og hensynet til den offentlige orden i Danmark tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet. Optagelse på listen sker for 2 år og kan forlænges med 2 år ad gangen. En udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 3, eller har opholdstilladelse her i landet, kan ikke optages på listen.

For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til pkt. 2.4.1. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget samt i det hele til bemærkningerne til forslag nr. L 48 til lov om ændring af udlændingeloven (Indførelse af en offentlig sanktionsliste over udenlandske forkyndere m.fl., som kan udelukkes fra at indrejse), jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 48 som fremsat.

Udlændingelovens § 29 c blev indført ved lov nr. 1743 af 27. december 2016 om ændring af udlændingeloven (Indførelse af en offentlig sanktionsliste over udenlandske forkyndere m.fl., som kan udelukkes fra at indrejse). Det følger af ændringslovens § 3, at udlændinge- og integrationsministeren i folketingsåret 2021-22 skal fremsætte forslag om revision af loven.

Det foreslås at ophæve revisionsbestemmelsen i § 3 i lov nr. 1743 af 27. december 2016 om ændring af udlændingeloven (Indførelse af en offentlig sanktionsliste over udenlandske forkyndere m.fl., som kan udelukkes fra at indrejse). Der lægges således op til ikke at foretage ændringer i udlændingelovens § 29 c.

Ophævelsen af § 3 i lov nr. 1743 af 27. december 2016 om ændring af udlændingeloven (Indførelse af en offentlig sanktionsliste over udenlandske forkyndere m.fl., som kan udelukkes fra at indrejse) vil medføre, at udlændingelovens § 29 c videreføres i uændret form.

Til § 3

Til nr. 1

Det fremgår af hjemrejselovens § 8, stk. 4, nr. 4, at der endvidere ikke kan gives hjemrejsestøtte efter stk. 1 til udlændinge, der er udelukket efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1 eller 2.

Det foreslås i hjemrejselovens § 8, stk. 4, nr. 4, at ændre »§ 10, stk. 1, nr. 1 og 2,« til: »§ 10, stk. 1 eller 5,«.

Baggrunden for ændringen af hjemrejselovens § 8, stk. 4, nr. 4, er, at som bestemmelsen aktuelt er formuleret, kan udlændinge, der er udelukket fra at få opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-

UDKAST

9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, hvis udlændingen anses for omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, og udlændinge, der er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, nr. 3, og ikke kan gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. udlændingelovens § 6, eller opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, medmindre særlige grunde taler derfor, modtage hjemrejsestøtte. Det har imidlertid ikke være hensigten, at disse udlændinge skulle kunne søge om og modtage hjemrejsestøtte.

Den foreslåede ændring vil medføre, at udlændinge, der udelukket fra at få opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, hvis udlændingen anses for omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, og udlændinge, der er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, nr. 3, og ikke kan gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. udlændingelovens § 6, eller opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, medmindre særlige grunde taler derfor, ikke vil kunne søge om og modtage hjemrejsestøtte.

Til § 4

Til nr. 1

Efter straffuldbyrdslovens § 75 a, stk. 1, afbrydes fuldbyrdelse af en fængselsstraf, hvis Hjemrejsestyrelsen bestemmer, at en udlænding, som er idømt fængselsstraf i op til 4 måneder eller er idømt fængselsstraf for overtrædelse af hjemrejselovens § 12, stk. 2-4, eller § 13, stk. 2 eller 4, om opholds-, melde- eller underretningspligten, og som i den forbindelse er udvist af landet, skal udsendes straks.

Det foreslås, at § 75 a, stk. 1, ændres således, at bestemmelsen bringes i overensstemmelse med de tidligere gældende regler i udlændingeloven om straksudsendelse af udlændinge, der afsoner straf for overtrædelse af opholds-, melde- eller underretningspligten, dog således, at reglerne også skal finde anvendelse for udlændinge, som er idømt ubetinget fængselsstraf i op til fire måneder og som er udvist af landet.

Baggrunden for ændringen er, at bestemmelsen blev indsat ved lov nr. 982 af 26. maj 2021 om hjemrejse for udlændinge uden lovligt ophold (hjemrejseloven) og var tænkt som en delvis videreførelse af den dagældende udlændingelovs § 62 a, stk. 1, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 203 som fremsat, side 81ff.

Med lovændringen blev der utilsigtet indsat en betingelse om, at der kun kan ske strafafbrydelse, hvis udlændingen i forbindelse med fængselsstraffen samtidig er blevet udvist af landet, og reglerne finder

UDKAST

derfor ikke anvendelse, medmindre den pågældende i forbindelse med denne fængselsstraf er udvist af landet

Den foreslåede ændring indebærer, at der vil kunne ske straksudsendelse med deraf følgende afbrydelse af straffuldbyrdelsen, uanset om udlændingen i forbindelse med den fængselsstraf, der danner grundlag for Hjemrejsestyrelsens beslutning om straksudsendelse, samtidig er blevet udvist.

Der vil således kunne ske strafafbrydelse i tilfælde, hvor en udlænding enten er idømt en ubetinget fængselsstraf i op til 4 måneder og er udvist af landet eller er idømt ubetinget fængselsstraf for overtrædelse af opholds-, melde- eller underretningspligten. Det vil under alle omstændigheder være et krav, at udsendelsen kan gennemføres straks. Det vil således fortsat være en forudsætning, at de udlændinge, der er idømt en ubetinget fængselsstraf i op til 4 måneder, er udvist, men det vil ikke være en forudsætning, at udvisningen er sket i forbindelse med den idømte fængselsstraf, der danner grundlag for Hjemrejsestyrelsens beslutning om straksudsendelse. Udvisning vil både kunne være sket administrativt og ved dom.

For de udlændinge, der er idømt ubetinget fængselsstraf for overtrædelse af hjemrejselovens bestemmelser om opholds-, melde- eller underretningspligten, vil det ikke være en betingelse for udsendelse, at den pågældende udlænding er udvist. Fælles for denne persongruppe er, at der altid vil være truffet en tilbagesendelsesafgørelse, og at de pågældende udlændinge som konsekvens heraf vil være forpligtet til at udrejse.

Det er en forudsætning for straksudsendelse, at der er opstået mulighed for at gennemføre udsendelse af udlændingen, og at udsendelsen rent faktisk kan gennemføres.

Derudover præciseres det, at bestemmelsen vil finde anvendelse for udlændinge, der er idømt op til 4 måneders ubetinget fængsel. Bestemmelsen omfatter også tilfælde, hvor den pågældende er idømt en ubetinget fængselsstraf på op til 4 måneder samtidig med, at dommen er gjort delvist betinget således, at der udover (op til) 4 måneders ubetinget fængsel også idømmes betinget fængselsstraf. Det kan f.eks. være tilfælde, hvor der er idømt 6 måneders fængsel, men hvor kun 4 måneder er gjort ubetinget. Endvidere indebærer ordningen, at betingelsen f.eks. er opfyldt, hvis der idømmes 6 måneders fængsel, hvoraf de 4 måneder gøres betinget.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.5.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Efter straffuldbyrdelseslovens § 77, stk. 2, genoptages straffuldbyrdelsen, hvis en udlænding, der har fået afbrudt straffuldbyrdelsen med henblik på straksudsendelse, jf. straffuldbyrdelseslovens § 75 a, stk. 1, på ny uden lovligt grundlag opholder sig her i landet inden for 5 år efter gennemførelse af udsendelsen.

UDKAST

Det foreslås, at kravet i straffuldbyrdelseslovens § 77, stk. 2, om, at udlændingen på ny skal opholde sig her i landet uden lovligt grundlag, før der kan ske genoptagelse af straffuldbyrdelsen, udgår.

Baggrunden for ændringen er, at bestemmelsen blev indsat ved lov nr. 982 af 26. maj 2021 om hjemrejse for udlændinge uden lovligt ophold (hjemrejseloven) og var tænkt som en delvis videreførelse af den dagældende udlændingelovs § 62 a, stk. 2, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 203 som fremsat, side 81ff.

Med lovændringen blev der utilsigtet indsat en betingelse om, at udlændinge på ny skal opholde sig her i landet uden lovligt grundlag, før der kan ske genoptagelse af straffuldbyrdelsen. Betingelsen er ny i forhold til de daværende regler i udlændingeloven og medfører en lempelse af reglerne for udlændinge, der lovligt kan indrejse i Danmark inden udløbet af femårsperioden. Det kan f.eks. være EU-borgere, der i forbindelse med udvisningen er blevet meddelt indrejseforbud på mindre end 5 år.

Den foreslåede ændring indebærer, at der vil kunne ske genoptagelse af straffuldbyrdelsen for udlændinge, der på ny opholder sig her i landet inden for 5 år efter gennemførelse af udsendelsen, uanset om udlændingen opholder sig på lovligt grundlag. Derved bringes reglen i overensstemmelse med den tidligere § 62 a, stk. 2, i udlændingeloven.

Ændringen skal ses i lyset af, at afbrydelsen af straffuldbyrdelsen efter udløbet af femårsperioden indebærer eftergivelse af straffen.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.5.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 5

Det foreslås i § 4, stk. 1, at loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelse i Lovtidende. Hensigten er, at de foreslåede ændringer træder i kraft hurtigst muligt, herunder med henblik på at sikre, at en udvisning i videst muligt omfang kan opretholdes uden med sikkerhed at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Forslaget indebærer således, at de foreslåede ændringer i udlændingelovens § 32 og §§ 50-50 b, vil skulle finde anvendelse ved prøvelser efter udlændingelovens §§ 50-50 b, som indbringes for domstolene efter lovens ikrafttræden. Domstolene vil således kunne forkorte varigheden af et meddelt indrejseforbud i forbindelse med prøvelser efter udlændingelovens §§ 50-50 b, som indgives efter lovens ikrafttræden. Det bemærkes i den forbindelse, at domstolene vil kunne forkorte varigheden af et allerede meddelt indrejseforbud, uanset hvornår det strafbare forhold er begået. Det afgørende er således, om prøvelsen af indrejseforbuddets varighed finder sted efter lovens ikrafttræden.

Det bemærkes endvidere, at domstolene i forbindelse med en prøvelse efter udlændingelovens § 50 a, allerede i dag skal påse, om gennemførelse af en udvisning er i overensstemmelse med Danmarks

UDKAST

internationale forpligtelser. Efter lovens ikrafttræden vil dette fremgå tydeligt at bestemmelsen, således at der ikke er tvivl om, at der altid, skal foretage en fuld afvejning af alle relevante forhold.

Det foreslås i § 5, *stk.* 2, at lovens § 3, nr. 1, ikke skal finde anvendelse på ansøgninger indgivet før lovens ikrafttræden, og at det for sådanne ansøgninger er de hidtil gældende regler, der finder anvendelse.

Den foreslåede medfører, at ansøgninger om hjemrejsestøtte indgivet før lovens ikrafttræden skal behandles efter de hidtil gældende regler i hjemrejseloven. Det vil endvidere betyde, at behandlingen af verserende skal færdigbehandles efter de hidtil gældende regler.

Til § 6

Bestemmelsen vedrører lovens territoriale gyldighed. Det foreslås i § 6, *stk.* 1, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland.

Det foreslås i *stk.* 2, at lovens §§ 1-3 ved kongelig anordning helt eller delvist kan sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de henholdsvis færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Det foreslås i *stk.* 3, at lovens § 4 ikke skal gælde for Færøerne og Grønland. Det bemærkes, at den gældende straffuldbyrdslov, jf. denne lovs § 126, ikke gælder for Færøerne og Grønland. Loven kan dog ved kongelig anordning sættes helt eller delvist i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

UDKAST

Bilag 1

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
	<p>§ 1</p> <p>I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1910 af 26. september 2021, som ændret ved § 20 i lov nr. 2055 af 16. november 2021, § 17 i lov nr. 2601 af 28. december 2021 og § 1 i lov nr. 2623 af 28. december 2021 foretages følgende ændringer:</p>
<p>§ 32. --- Stk. 2-9. ---</p>	<p>1. I § 32 indsættes som stk. 10: »Stk. 10. Et indrejseforbud, der er meddelt i medfør stk. 1, nr. 1, kan forkortes i forbindelse med en afgørelse efter §§ 50-50 b, hvis varigheden af det meddelte indrejseforbud, jf. stk. 4, indebærer, at opretholdelse af udvisningen med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.«</p>
<p>§ 46. Afgørelser efter denne lov træffes med de undtagelser, der fremgår af stk. 2-5 og 9, og af § 4 d, stk. 3 og 4, § 9, stk. 26, 27 og 36-38, §§ 46 a-49, § 50, § 50 a, § 51, stk. 2, 2. pkt., § 56 a, stk. 1-5, § 58 i og § 58 j, jf. dog § 58 d, 2. pkt., af Udlændingestyrelsen. Stk. 2-10. ---</p>	<p>2. I § 46, stk. 1, ændres »§ 50, § 50 a,« til »§§ 50-50 b,«.</p>
<p>§ 50. Er udvisning efter § 49, stk. 1, ikke iværksat, kan en udlænding,</p>	<p>3. I § 50, stk. 1, 1. pkt. indsættes efter »begære spørgsmålet om</p>

UDKAST

<p>som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning. Begæring herom kan fremsættes tidligst 6 måneder og skal fremsættes senest 2 måneder før, udvisningen kan forventes iværksat. Fremsættes begæringen senere, kan retten beslutte at behandle sagen, såfremt fristoverskridelsen må anses for undskyldelig.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Straffelovens § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Begæringen kan afvises af retten, såfremt det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Afvises begæringen ikke, beskikkes der efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.</p> <p><i>Stk. 3.</i> ---</p>	<p>udvisningens ophævelse«: », herunder indrejseforbuddets varighed, jf. § 32, stk. 10,«.</p> <p>4. I § 50, stk. 1, 2. pkt. indsættes efter »herom kan«: », medmindre der foreligger ganske særlige grunde,«.</p> <p>5. I § 50, stk. 2, 5. pkt. og § 50 b, stk. 2, 4. pkt. ændres »og §§ 37 a-37 e« til: »§§ 37 a-37 e og hjemrejselovens §§ 11 og 12«.</p>
<p>§ 50 a. Er udvisning sket ved dom, hvorved en udlænding efter</p>	<p>6. I § 50 a, stk. 1, indsættes som 2. pkt. »Retten tager i forbindelse hermed stilling, om der er indtrådt</p>

UDKAST

<p>reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Er en udvist udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse, indbringer anklagemyndigheden i forbindelse med udskrivning fra hospital spørgsmålet om ophævelse af udvisningen for retten. Taler udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende imod, at udsendelse finder sted, ophæver retten udvisningen. Retten beskikker en forsvarer for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85. Retten kan bestemme, at udlændingen skal varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse dette for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse</p>	<p>væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, og om ændringerne er så væsentlige, at udvisningen skal ophæves eller varigheden af det meddelte indrejseforbud skal forkortes, jf. § 32, stk. 10.</p> <p>7. I 50 a, stk. 2, 2. pkt. indsættes efter »Taler udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende imod, at udsendelse finder sted,«: »eller er der indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26,« og efter »udvisningen« indsættes: »eller forkorter varigheden af det meddelte indrejseforbud, jf. § 32, stk. 10.«.</p>
<p>§ 50 b. Er udvisning efter § 49, stk. 1, af en statsborger i et land, der er</p>	<p>8. I § 50 b, stk. 1, 1. pkt. indsættes efter »begære spørgsmålet om</p>

UDKAST

<p>tilsluttet Den Europæiske Union eller omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, eller en schweizisk statsborger eller en udlænding i øvrigt omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 2, ikke iværksat 2 år efter afgørelsen, indbringer anklagemyndigheden, umiddelbart inden udvisningen kan forventes iværksat, spørgsmålet om, hvorvidt udvisningen skal opretholdes, for retten. Retten tager i forbindelse hermed stilling til, om udlændingen fortsat udgør en reel trussel for den offentlige orden eller sikkerhed, og i bekræftende fald om forholdene har ændret sig, siden den oprindelige afgørelse om udvisning blev truffet.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Straffelovens § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Der beskikkes efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse</p> <p><i>Stk. 3.</i> ---</p>	<p>udvisningens ophævelse«: », herunder spørgsmålet om indrejseforbuddets varighed, jf. § 32, stk. 10,«.</p> <p>9. I § 50 b, stk. 2, 4. pkt. ændres »og §§ 37 a-37 e« til: »§§ 37 a-37 e og hjemrejselovens §§ 11 og 12«.</p>
<p>§ 57. Forinden der af anklagemyndigheden nedlægges påstand om udvisning af en</p>	<p>10. I § 57, stk. 1, 2. pkt., ændres »§ 50« til: »§§ 50-50 b«.</p>

UDKAST

<p>udlænding, kan der indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration. I forbindelse med fornyet prøvelse efter § 50 af en beslutning om udvisning indhenter anklagemyndigheden en udtalelse fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration</p> <p><i>Stk. 2. ---</i></p>	
<p>§ 58. Om salær og godtgørelse for udlæg til advokater, der beskikkes efter § 37, stk. 2, § 37 c, stk. 3, 2. pkt., § 49, stk. 3, § 50, stk. 2, 3. pkt., § 50 a, stk. 2, 3. pkt., § 52, stk. 4, § 55, stk. 1, og § 56 a, stk. 8 og 9, gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.</p>	<p>11. I § 58 indsættes efter »efter § 50 a, stk. 2, 3. pkt.,«: »50 b, stk. 2, 2. pkt.,«.</p>
	<p style="text-align: center;">§ 2</p> <p>I lov nr. 1743 af 27. december 2016 om ændring af udlændingeloven (Indførelse af en offentlig sanktionsliste over udenlandske forkyndere m.fl., som kan udelukkes fra at indrejse) foretages følgende ændring:</p>
<p>§ 3. Udlændinge- og Integrationsministeren fremsætter forslag om revision af loven i folketingsåret 2021-2022</p>	<p>1. § 3 ophæves</p>
	<p style="text-align: center;">§ 3</p>

UDKAST

	I hjemrejseloven, jf. lov nr. 982 af 26. maj 2021 som ændret ved lov nr. 1191 og 1192 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:
<p>§ 8. --- <i>Stk. 4.</i> Der kan endvidere ikke gives hjemrejsestøtte efter stk. 1 til 1-3) --- 4) Udlændinge, der er udelukket efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1 eller 2,</p>	<p>1. I § 8, <i>stk. 4, nr. 4</i>, ændres »§ 10, stk. 1, nr. 1 og 2,« til: »§ 10, stk. 1 eller 5,«.</p>
	<p>§ 4</p> <p>I lov om fuldbyrdelse af straf m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1333 af 9. december 2019, som ændret ved § 1 i lov nr. 1942 af 15. december 2020 og § 28 i lov nr. 982 af 26. maj 2021, foretages følgende ændringer:</p>
<p>§ 75 a. Fuldbyrdelsen af fængselsstraffen afbrydes, hvis Hjemrejsestyrelsen bestemmer, at en udlænding, som er idømt fængselsstraf i op til 4 måneder eller er idømt fængselsstraf for overtrædelse af hjemrejselovens §§ 12 eller 13, og som i den forbindelse er udvist af landet, skal udsendes straks. <i>Stk. 2.</i> Inden det bestemmes, om udlændingen skal udsendes straks, vurderer Hjemrejsestyrelsen, om hensynet til retshåndhævelsen eller andre særlige omstændigheder taler for, at straffen ikke bør afbrydes efter stk. 1. <i>Stk. 2-3. ---</i></p>	<p>1. I § 75 a, <i>stk. 1</i>, ændres »fængselsstraf i op til 4 måneder eller er idømt fængselsstraf for overtrædelse af hjemrejselovens § 12, stk. 2-4, eller § 13, stk. 2 eller 4, og som i den forbindelse er udvist af landet« til: »ubetinget fængselsstraf i op til 4 måneder og udvist af landet, eller som er idømt ubetinget fængselsstraf for overtrædelse af hjemrejselovens § 12, stk. 2-4, eller § 13, stk. 2 eller 4«.</p>
<p>§ 77. ---</p>	

UDKAST

<p>Stk. 2. Straffuldbyrdelsen genoptages, hvis en udlænding, der har fået afbrudt straffuldbyrdelsen, jf. § 75 a, stk. 1, på ny uden lovligt grundlag opholder sig her i landet inden for 5 år efter gennemførelse af udsendelsen.«</p>	<p>2. I § 77, stk. 2, udgår »uden lovligt grundlag«.</p>
---	--